

STUDIU INTRODUCȚIV

Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

«Înălțați spre Mine crucea credinței sfinte, Evanghelia împărăției, care se vestește pe sine la toate neamurile, ca să vină apoi sfârșitul proorocit de Mine, să vină venirea Mea și împărăția Mea pentru cei drești.»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 septembrie 1998)

Chipul veșniciei Cetății Sfinte Noul Ierusalim

Istoria omenirii, consemnată prin împliniri dumnezeiești care covârșesc ambițiile omenești, stă sub semnul proorociei, acea lucrare de credincioșie a lui Dumnezeu față de demnitatea Sa sfântă prin care El îl înștiințează pe om asupra tuturor celor viitoare pentru ca omul să nu se îndreptățească pe sine prin neștiință atunci când păcătuiește. Mărturii stau miile de pagini scrise: Vechiul Testament, pentru pregătirea venirii lui Hristos în lume; Noul Testament, pentru activitatea Sa mântuitoare și a bisericii apostolice; scrierile sfinților, pentru cele două milenii de creștinism, în care ele curg ca un izvor.

În cartea profetică Apocalipsa se proorocește despre restaurarea profundă, din interior, a vieții Bisericii lui Hristos și despre ajungerea ei la sfințenia apostolică. Ea este numită Cetatea Sfântă Noul Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 3/12; 21/10).

Proorocul Isaia dezvăluie chipul veșniciei Cetății Sfinte Noul Ierusalim și rânduiala pe care Dumnezeu o așază peste viețuitoarii ei: «*Pe zidurile tale, Ierusalime, Eu pun străjeri, care nici zi, nici noapte nu vor tăcea! Voi, care aduceți aminte Domnului de făgăduințele Lui, să nu aveți odihnă! Și să nu-I dați răgaz până ce nu va așeza din nou Ierusalimul ca să facă din el lauda pământului*» (Isaia, 62/6-7).

Sfântul Nil Atonitul localizează în timp, cu exactitate, momentul transfigurării Bisericii, într-un context de o deprimantă degradare a vieții creștine: «*Pe la anul 1900, mergând spre jumătatea mileniului al 8-lea de la facerea lumii, aceasta se va schimba și se va face de nerecunoscut. [...] Păstorii creștinilor, arhieri și preoți, vor fi oameni cu slavă deșartă, afară de prea puțini, cu totul nerecunoscând calea din dreapta de cea din stânga. [...] Atunci se vor schimba obiceiurile și tradițiile creștinilor și ale Bisericii. Curăția va pieri de la oameni, și va stăpâni fărădelegea*». Demascând lucrarea lui Antichrist în lume, sfântul Nil Atonitul precizează momentul în care va fi «*refacerea stării dintâi*», adică redobândirea sfințeniei Bisericii, la anul 1992: «*Vai, vai, o, părinților! Plâng și mă vait după refacerea stării dintâi a acestui munte. Fiindcă după 1913, trecând 79 de ani, se vor face toate răutățile despre venirea lui Antichrist, ani de la facerea lumii 7500*».

Despre acest an, 1992 (7500 de la facerea lumii), profetește și sfântul Nifon al Constanțianei: «*Începutul veacului al șaptelea înseamnă sfârșitul veacurilor. [...] Sfârșitul lui e plin de putoarea păcatului, de lucrurile omenești, care sunt toate mincinoase și întinate: invidie, ură, minciună, hulă, dușmănie, chefuri, beții, desfrânări, ucideri, avorturi, lăcomie, iubire de argint, ținare de minte a răului. Dar, ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului! Și, zicând aceste cuvinte de mânie, Domnul a dat arhanghelului Mihail semnalul pentru judecată*».

Sfântul Calinic de la Cernica este purtat în trup pe insula mănăstirii Cernica de către sfântul ierarh Nicolae și sfântul mare mucenic Gheorghe, care-i arată ca într-o icoană zugrăvită, pe Sfânta Treime, și sub aceasta un pergament scris cu litere mari: «*7500 leatul de la Adam*». Sfinții care-l susțineau de braț, i-au zis: «*Vezi că nu este la 1848 sfârșitul lumii? N-ai citit de ziua a opta, jumătate a veacului acestuia și jumătate a veacului viitor, și că sfârșitul lumii văzute va fi când se vor împlini anii de la Adam 7500?*». Așadar, sfârșitul puterii absolute a diavolului în lume, pentru câtă vreme a fost dezlegat, s-a proorocit a fi anul 1992 după Hristos: «*Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale*» (II Tesaloniceni, 2/8). Împlinirea acestei Scripturi este coborârea cuvântului lui Dumnezeu, căci el este «*suflarea gurii Sale*», care nimicește fărădelegea prin venirea lui Dumnezeu, cuvânt, pe pământ. Ca și la celelalte proorocii însă, condiția prin-

cipală a împlinirii ei era încrederea, credința unor oameni curați că trebuie să se angajeze prin jertfa lor personală în împlinirea ei.

Istoria biblică a consemnat împliniri similare. Potopul nu ar fi putut aduce salvarea creației din decăderea ei fără credința lui Noe, care a construit în zeci de ani o corabie într-un vârf de munte, batjocorit fiind de semenii săi, și care a impus familiei sale o conduită aparte: sfințenia (v. *Facerea*, 6/9).

Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos, Răscumpărătorul făpturii, nu s-ar fi transpus în viață, din proorocia arhanghelului Gavriil în peștera Betleemului, fără smerenia și ascultarea Fecioarei: «*Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău*» (Ev. Luca, 1/38), și fără ocrotirea jertfelnică a dreptului Iosif.

Tot așa, coborârea împărăției cerurilor pe pământ prin Cetatea Sfântă Noul Ierusalim nu s-ar fi adevărat fără credința fierbinte a unor creștini care au împlinit proorociile sfântului Nil, ale sfântului Nifon, ale sfântului Calinic, și, în timpurile lor, ale sfintei Virginia, trâmbița apocaliptică a Domnului. Mai întâi a existat pregătirea: trăirea în viața lor de zi cu zi a tuturor învățăturilor creștine, păstrate în biserica strămoșească, dar care în biserica din lume fuseseră aduse la formalism, superficialitate, și uneori chiar la nepăsare. Apoi, cu dragoste fierbinte de Dumnezeu ei au primit grăierea lui Dumnezeu cu omul, căci au auzit glasul lui Dumnezeu, despre care de asemenea s-a proorocit în Scripturi: «*Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului! El răsplătește vrăjmașilor Săi după faptele lor*» (Isaia, 66/6); «*Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi, vor învia*» (Ev. Ioan, 5/25). Glasul Domnului este cel ce i-a chemat, mai întâi prin sfânta proorociță Virginia, și apoi în chip minunat și direct, ca să ridice ei din temelii Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, ca locaș de odihnă a sfințeniei Domnului, în care cerul coboară pe pământ, și ca punct de referință pentru poporul lui Dumnezeu, cel adunat cu multă trudă de sfânta Virginia, începând cu anul 1955, ca să se știe că «*Acolo este Domnul*» (Iezechiel, 48/35).

Începând cu acest an, 1955, cuvântul lui Dumnezeu a fost auzit și cunoscut de mulți creștini, dar nu toți au păstrat darul credinței și, deci, puterea de a mărturisi până la sfârșit. În vremea comunistă prigoana a fost diabolică, mai ales asupra împlinitorilor cuvântului. Abia după anul 1989 schimbările din lume au îngăduit descătușarea inclusiv în împlinirea întocmai a proorociilor, și anume începutul de «*cer nou și pământ nou*» (Isaia, 65/17) în grădinile sfinte ale Domnului și în inimile credincioșilor.

Împărăția cerurilor pe pământ

Creștinii Cetății Sfinte Noul Ierusalim, călăuziți pas cu pas de Cuvântul lui Dumnezeu, împlinesc legea Lui cea sfântă: împărăția cerurilor pe pământ. Cei care cred cu adevărat, sunt cei curați, și aceasta este trăirea celor ce cred. Împlinind întocmai proorociile de peste veacuri, ei au zidit în anul bisericesc 1992, în numai trei luni, Biserica Noul Ierusalim, îndeplinind toate rânduielile canonice necesare sfințirii ei ca lăcaș de cult ortodox creștin. Această Biserică s-a impus ca un exemplu singular de promovare a curăției absolute în trăire și simțire creștină, de observare riguroasă a canoanelor Bisericii strămoșești și de excludere a oricăror compromisuri din viața de zi cu zi a trăitorilor ei. Domnul Însuși o numește «*piatră de temelie a Bisericii învierii făpturii lui Dumnezeu*», «*munte sfânt*», sugerând în acest fel moartea spirituală a celor ce se amăgesc cu trăire pseudo-creștină, slujind simultan și lui Dumnezeu și lui mamona.

Biserica Noul Ierusalim mai este denumită de Dumnezeu: «*Corabie*» (având ca tălmăcire asemănarea cu corabia salvării, construită de Noe), «*Piatră*» (pietricica albă a proorocului – *Apocalipsa*, 2/17), «*Munte al binecuvântărilor*» (care se înalță peste ceilalți munți semeți – lucrările semeției oamenilor). «*Și în zilele cele de apoi, muntele templului Domnului se va înalța peste vârfurile munților și mai sus decât dealurile, și către el vor curge popoarele. Popoare multe se vor îndrepta spre el, zicând: „Veniți să ne suim în muntele Domnului, în templul Dumnezeului lui Iacov, și El ne va învăța căile Sale și să mergem pe cărările Sale, că din Sion va ieși legea, și cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim!”*» (Miheia, 4/1-2).

Prin proorociile rostite de cuvântul lui Dumnezeu, Biserica Noul Ierusalim a fost înconjurată de o «*salbă de mărgăritare*» (alte zidiri creștine, care desăvârșesc cerințele vieții mănăstirești pentru cei ce prin chemare au fost adăugați la poporul Domnului, în acord cu voia lui Dumnezeu și cu planul Său de mântuire a neamului creștinesc):

- *căsuța din deal;*
- *casa întâlnirii;*
- *grădina întâlnirii*, cu amfiteatru de festivități cultural-creștine;
- *cortul întâlnirii;*

– zece fântâni, sub ocrotirea Domnului, a Maicii Domnului, a sfintei Virginia, a sfântului Andrei, a sfântului Ilie, a sfântului Pantelimon, a sfintei Maria Samarineanca, a sfintei Ecaterina, a sfântului Nicolae, a sfinților arhangheli Mihail și Gavriil.

Piatra de temelie a Bisericii Noul Ierusalim a fost pusă la 22 iulie anul 1991, iar târnosirea Bisericii s-a săvârșit la data de 12 decembrie a aceluiași an, prin osârdia arhiereului Irineu Pop Bistrițeanul.

Acest sfânt așezământ a fost construit după porunca și planul transmis de Dumnezeu prin cuvânt stătătorilor mănăstirii, servi și purtători de Dumnezeu, împreună cu alți iubitori de Hristos creștini. Biserica are treizeci și trei de cupole, simbolizând anii pământești ai Domnului Iisus Hristos, și are douăsprezece uși, care simbolizează împlinirea proorociei de reîntoarcere la Dumnezeu a celor douăsprezece seminții ale lui Israel (v. *Apocalipsa*, 21/12).

Căsuța din deal, construită în perioada 1998-1999, este așezare cu trăire monahală, pentru creștini de parte bărbătească și care au avut chemare la întregirea poporului Domnului.

Casa întâlnirii, construită în perioada 2000-2001, cuprinde sală de expoziție și atelier de creație, pentru lucrări de artă creștină.

Grădina întâlnirii, amenajată în perioada 2000-2001, cuprinde un spațiu artistic, acoperit de un cort alb, *cortul întâlnirii*, susținut de o confecție metalică sub care se află scenă și amfiteatru. Aici se desfășoară Sărbătorile Creștinătății Românești, închinată bianual praznicelor Coborârii Sfântului Duh și ale Maicii Domnului, întâlniri prin care lucrarea de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu se dăruiește tuturor oamenilor.

Activitatea publică a Cetății Sfinte Noul Ierusalim se derulează prin Fundația Sfânta Virginia, înființată în anul 1995. Tot în acest an, Fundația a finalizat prima ediție a cărții „*Cuvântul lui Dumnezeu*“, care cuprinde selecțiuni din vorbirea Domnului, în perioada 1955-1995.

Ulterior, Fundația a publicat lunar, sub formă de ziar distribuit gratuit, cuvântul lui Dumnezeu, auzit de cei stătători ai mănăstirii Noul Ierusalim.

Alte activități ale Fundației Sfânta Virginia din Pucioasa se concretizează în:

- expoziții de sculptură și pictură cu specific religios, realizate în atelierul de creație creștin-ortodoxă al Fundației;
- expoziții de așezări rurale, de interior țărănesc străvechi, de reîntoarcere la izvoarele strămoșești ale culturii și tradiției românești, de vestimentație românească și țesături;
- activități artistice, ocazionate de sărbători, printre care: muzica, poezia și teatrul creștin.

Hrisovul – Cuvânt de mărturie

La intrarea în mănăstirea care adăpostește biserica, se află, săpat în piatră, textul hrisovului care arată condițiile de ținută morală și trăire creștinească ale celor care ar fi să treacă dincolo de porți:

Această sfântă mănăstire a fost construită la anul mântuirii 1991, după porunca și planul transmis de Domnul prin servii Săi prooroci, prin izvorul Cuvântului Său, care curge în România și din care se vor adăpa toate neamurile. Locașul sfânt s-a ridicat acum de puterea lui Dumnezeu întru cei credincioși ai Săi, și va fi turn de mărturie, stâlp tare și piatră de înviere pentru toată făptura lui Dumnezeu. Prin această începătură nouă se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului, cum că România va fi regină aleasă și binecuvântată pentru popoare, va fi nou Canaan, nou Eden și nou Ierusalim, după Scriptura de la Ioan citire în cartea Apocalipsei: «Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu. Și Cel ce ședea pe tron a grăit: Iată, noi le fac pe toate. Și cetatea avea zid mare și înalt, și avea douăsprezece porți, iar la porți, doisprezece îngeri, și nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie, și în ele, douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Și cetatea este în patru colțuri. Lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt deopotrivă. Și neamurile vor umbla întru lumina ei. Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care este datat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului».

Întreitul hram pe care-l poartă acest templu: „Învierea Domnului și a doua Sa arătare“, „Coborârea Sfântului Duh“ și „Pomenirea sfinteii mare proorociță Virginia, trâmbița Domnului“, va fi cu întreită putere de înviere peste toată creatura lui Dumnezeu.

Pentru că Însuși Părintele ceresc Cuvântul voiește să locuiască în acest dumnezeiesc așezământ, a rânduit o viețuire sfântă, și oricine va dori să aducă în el jertfă duhovnicească, de doxologie, adorare și rugăciune, trebuie să îndeplinească următoarea orânduială:

- să păzească și să păstreze curățenia trupească, dimpreună cu puritatea simțurilor;
- să se oprească de la mâncare a orice fel de carne, în afară de pește, de la băutură alcoolică de orice fel, în afară de vinul din strugurii viței de vie, și de la droguri de orice fel;
- să respecte ținuta portului creștinesc, după rânduiala sfinteii Scripturi;
- să păzească rânduiala celor trei zile de post din săptămână (luni, miercuri și vineri), în afară de perioadele de post stabilite de biserică, fără untdelemn și vin, exceptând zilele în care sunt dezlegate acestea;
- să respecte legea canonică bisericească în stilul românesc și ortodox străvechi;
- să primească sfânta împărtășanie cât mai des, după cuvenita pregătire.

Pentru ca sfântul templu să fie umbrit de strălucirea cerească și ca Domnul să-Și arate puterea desăvârșirii Sale, eu, arhiereul Irineu, din mila lui Dumnezeu martor al acestei lucrări de mântuire, leg sub blestem pe oricine

ar cuteza să calce în acest loc sfânt fără a ține strict rânduiala arătată în acest nou legământ, coborâtă de la Dumnezeu pentru acest sfârșit de întineric. Iar cine va intra în acest sfânt așezământ cu frică cuviincioasă și cu credință tare, păzind cele rânduite, va fi ocrotit și binecuvântat de Tatăl nostru, Care este în ceruri.

La ridicarea acestui sfânt lăcaș au contribuit servii și purtătorii de Dumnezeu, dimpreună cu alți iubitori de Hristos, cu lucrul mâinilor lor, iar unșul lui Dumnezeu, Mihail I al României, a ctitorit cu numele său.

În numele Tatălui și al Fiului și Sfântului Duh, s-a pus temelie acestei Biserici la anul 7499 de la zidirea lumii, iar de la nașterea după trup a lui Dumnezeu Cuvântul, anul 1991, ziua a 22-a a lunii iulie, amin.

S-a îngropat acest „cuvânt de mărturie“ sub piatra de temelie, iar la târnosirea Bisericii, praznicul Sfântului Andrei anul 1991, s-a îngropat și sub sfânta masă.

† Irineu Pop Bistrițeanul

Acesta este legământul cel nou și, totodată, cuvânt de mărturie a începutului de viață autentic creștină, condusă nemijlocit de către Dumnezeu.

Sobornicitatea Bisericii Noul Ierusalim – o dimensiune pnevmatologică

«Biserică adevărată pe pământ înseamnă fii ai lui Dumnezeu, adunați laolaltă în jurul Mielului lui Dumnezeu, Care Se frânge spre hrană pentru iertarea păcatelor cele făcute și iertate prin pocăință.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 ianuarie 1997)

De la unitatea Duhului Sfânt întru legătura păcii, la schisma catolico-sobornicească

Întemeierea văzută a Bisericii la Cincizecime (v. *Faptele Apostolilor*, cap. 2) a însemnat expresia unității în Duhul Sfânt a primilor creștini, ca mădulare ale trupului lui Hristos în integritatea sa, așa cum a fost prefigurată în comunitatea euharistică a Cinei celei de taină.

Încă de la început, aceste atribute ale desăvârșirii în împlinire și plenitudinii în acoperire pentru biserică au fost exprimate prin termenul grecesc „*katholiki*“ (catolică). Acest termen era, în înțelesul său original, foarte departe de sensul de „*universal*“, care se folosește astăzi, desemnând, mai degrabă, „*unitatea eshatologică a tuturor în Hristos*“ într-o biserică locală concretă.

Ulterior, transformarea conceptuală către „*catolicitate*“ în sens de „*universalitate*“, s-a produs nu numai în biserică apuseană, evoluând spre ambiția unei mondializări teritorial-administrative, ci și în biserică ortodoxă. În teologia rusă a secolului al XIX-lea își face apariția termenul „*sobornost*“, ca derivat al lui „*sobornaia*“, cuvânt ce traduce pe „*katholiki*“ în Crezul slavon. Din nefericire, în ambele biserici s-a întunecat semnificația inițială a însușirii de „*catolică*“ sau „*sobornicească*“, atribuită fiecărei biserici locale. De la o realitate eshatologică, înțeleasă ca lucrare și comuniune a bisericii locale, care obiectivizează trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a alunecat în interpretare spre ideea de divizare între local și universal. S-a instaurat în lume trădarea perspectivei sobornicești (în care Hristos era prezent în întregime în fiecare comunitate euharistică) prin îmbrățișarea unei structuri administrative externe, impusă silnic, cu o autoritate care avea tendința de a absorbi sau chiar anihila, prin universalitatea sa, toate bisericile locale subordonate. Odată cu generalizarea în biserică a metropolelor – bazate pe structurile vechilor provincii romane, apoi bizantine – și ulterior a patriarhatelor, centrul de greutate al bisericii locale se deplasează spre teritorii mai largi, încorporând diecezele unei provincii sub autoritatea unui singur arhieru, cel al metropolei. Sistemul metropolitan a reprezentat o modalitate de circumstanță în localizarea bisericii. Ulterior, doctrina modernă a națiunii și a statului independent a forțat generalizarea unui alt principiu, cel al autocefaliei, care a accentuat confuzia teologică din Ortodoxie, numind „*biserici locale*“ toate bisericile autocefale. S-a creat astfel posibilitatea ca diecezele episcopale să fie absorbite și înlocuite în reprezentare fie de un sinod permanent, fie de către episcopul care este ales „*pe viață*“ ca întâistător al bisericii autocefale, fără ca acesta să reprezinte în chip real toate diecezele sau parohiile, care sunt și rămân autenticele biserici locale ale teritoriului pe care el, teoretic, îl controlează. De aceea, nici o mitropolie, arhidieceză sau patriarhie nu poate purta titlul propriu-zis de biserică, ci poate fi numită așa doar prin generalizare, prin simplul motiv că încorporează mai multe biserici locale. Acestea sunt singurele organisme care pot fi numite biserici, datorită naturii lor, revelată și percepută în Euharistia episcopală, dar și în virtutea îndemnului apostolic de a întemeia biserici în cetăți: «*Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să așezi preoți prin cetăți, precum ți-am rânduit*» (Tit, 1/5). Oare, bisericile așezate de sfântul

apostol Tit prin cetăți nu erau de sine stătătoare? Principiul autocefaliei extinse la nivelul unei dieceze se instituie oficial în istoria bisericii abia la Sinodul al III-lea Ecumenic (431), și doar ca o ripostă, ca o necesitate locală stringentă a diecezei din Cipru de a contracara lăcomia episcopului Antiohiei, care năzuia să-și extindă jurisdicția și asupra insulei Cipru. De altfel, chemarea la judecată a bisericilor celor șapte cetăți, în frunte cu episcopii lor (v. *Apocalipsa*, cap. 2), este ilustrativă și, totodată, simbolică. Cifra șapte simbolizează plenitudinea actului judiciar, iar responsabilitatea celor judecați este eminentemente locală. Ambițiile teritorial-naționaliste au conferit în plan teoretic responsabilități sporite conducătorului bisericii autocefale, în aceeași măsură în care ele, de fapt, s-au diluat în mod dramatic în planul practic. Instituția scandalos de necanonică a episcopului-vicar s-a generalizat, printr-o nepermisă ușurință, în satisfacerea gustului de a copia unele inovații ale bisericii apusene. Este un motiv în plus ca bisericile care se autoconsideră „universale” să revizuiască toate concepțiile care promovează ideea de slujire derivată și să accepte că structura euharistică a Bisericii are prioritate în fața celei instituționale: în sfânta Împărtășanie, fiecare Biserică locală revelează Biserica întregă, pe Hristos întreg, trecând de la postura de instituție la cea de „*mod de existență*”, ca arvună a vieții veșnice.

«Aceasta să faceți spre pomenirea Mea» (Ev. Luca, 22/19)

Modul în care biserica primară a abordat această problemă este, într-adevăr, singurul corect. La Cina cea de taină, petrecută împreună cu ucenicii Săi, Mântuitorul Hristos făcea nu numai o profeție privind pomenirea Sa peste veacuri, ci și o ilustrare vie a împărăției Sale. Biserica veche a regăsit în sfânta Euharistie imaginea și structura adevărată a Împărăției cerurilor (v. *Faptele Apostolilor*, 2/42; *I Corinteni*, 10/16-17), în care poporul lui Dumnezeu se constituie într-o Biserică. Slujirea Bisericii, în diverse chipuri, reflectă și împlinește propria slujire a lui Hristos, devenind o proiecție vie a prezenței lui Hristos în lume: «...și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin» (Ev. Matei, 28/20), iar Hristos este prezent în lume chiar începând de la întruparea Sa (v. Ev. Luca, 4/13), însă mereu în prezența și prin lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt lucrează unde, cum și când voiește («*Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul*» – Ev. Ioan, 3/8), și oriunde este El prezent, creștinii sunt chemați să intre în comuniune între ei și, totodată, cu Hristos, în chip de Biserică, stăruind în învățătura apostolilor și în comuniune, în frângerea pâinii și în rugăciuni: «*Și stăruiau în învățătura apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni*» (Faptele Apostolilor, 2/42). Lumea exterioară nu este nici ea ignorată, ci este chemată la pocăință, la botez și la primirea darului Duhului Sfânt: «*...să se boteze fiecare dintre voi, în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt*» (Faptele Apostolilor, 2/38).

Slujirea în biserică devine, așadar, un dar al Duhului Sfânt, Care purcede de la Dumnezeu Tatăl. Acest dar se raportează în mod esențial la făgăduințele pregătite de Dumnezeu creației Sale pentru zilele cele din urmă: «*Dar după aceea, vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, și fiii și fiicele voastre vor profeți, bătrânii voștri visuri vor visa, iar tinerii voștri vedenii vor vedea. Chiar și peste robi și peste roabe voi vărsa Duhul Meu*» (Ioil, 3/1-2). După cum „*misiunea*” implică trimiterea și lucrarea apostolică până la toate neamurile, „*eshata*” implică chemarea neamurilor evanghelizate într-un singur popor, al celor ce sunt vrednici de a fi numiți fii ai lui Dumnezeu (v. Ev. Ioan, 1/12) și de a-L întâmpina la a doua venire a Sa (v. *I Tesaloniceni*, 4/17).

Sfântul Ignatie al Antiohiei percepe permanența apostolică și sobornicească într-o concepție de continuitate, bazată nu atât pe succesiunea apostolică de la om la om, care este subînțeleasă, cât pe adunarea sistematică a întregii Biserici într-un loc de judecată; așadar, în strânsă legătură cu comuniunea euharistică (v. *Sf. Ignatie, Magn.*, 6,1). În acest caz, succesiunea apostolică este consecutivă continuității de biserică și se armonizează cu învățătura sfintei Scripturi, care cheamă Biserica să consume sistematic cina euharistică în același loc, locul în care se împarte viață veșnică din Împărăția lui Hristos (v. *Apocalipsa*, 4/5).

Este vorba, așadar, de o singură Biserică primită la cină, în sala pregătită de nuntă. De altfel, în lume nu poate subzista decât o singură Biserică adevărată. Orice demonstrație alternativă se bazează obligatoriu pe un sofism. Ideea de unicitate a Bisericii nu îi conferă însă dreptul ca aceasta să se constituie într-o structură piramidală și să se plaseze deasupra bisericilor locale. Dimpotrivă, orice structură sau lucrare slujitoare a comunității bisericesti universale trebuie să pornească de la o temelie, care este Biserica locală. Este ceea ce impune Dumnezeu prin Duhul Său Cel Sfânt, Care introduce în istorie realitățile eshatonului: «*Încă și peste slugile Mele și peste slujnicele Mele voi turna în acele zile din Duhul Meu și vor prooroci*» (Ioil, 3/1; Faptele Apostolilor, 2/17-21). Așadar, Duhul Sfânt lucrează în zilele din urmă nu prin capul văzut al Bisericii, nici prin structurile ei administrativ-sinodale, ci prin cei mai umiliți, dar mai curați slujitori ai săi, dintre care unii – pentru a sublinia că nici măcar nu fac parte din cler – vor fi de parte femeiască.

Suntem contemporani cu aceste evenimente excepționale.

Un popor de fii, o rămășiță: fiica Sionului

În ziua de Paști a anului 1955, Duhul Sfânt a destupat izvoarele duhovnicești ale cerului, lăsând cuvântul lui Dumnezeu să se reverse din belșug pentru spălarea ochilor și urechilor celor care urmau să se strângă în duh de Biserică și să se nască din nou: «*Pace vouă! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborâtu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor și să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, așa precum este scris în Cartea Mea*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 17/30 aprilie 1955);

«*Nu vă îndoiiți de glasul Meu, și credeți cuvintelor Mele prin această gură neputincioasă, că vreau să vă nasc din nou, din Duh, [...] să-Mi cresc un popor nou, un Israel nou în poporul român, căci poporul ales de Mine în trecut s-a stricat de tot*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 iunie 1955).

Ce motivează această intervenție suprafirească? Nimic altceva decât vizibila ineficiență a celor aproape două mii de ani de propovăduire a bisericilor lumii către lume, răstimp în care lumea s-a degradat în mod exponențial, până «*s-a stricat de tot*». De aceea, Dumnezeu, în marea Sa iubire de oameni, vine personal să repare acum ceea ce omul „*a stricat de tot*”.

Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?

Faptul că Dumnezeu a hotărât după atâta vreme să aleagă un popor de fii, o rămășiță pe care s-o proclame fiică a Sionului, sugerează două ipoteze complementare:

1. Bisericile tradiționale cu pretenții de universalitate (cea „*catolică*” și cea „*sobornicească*”) și-au epuizat capitolul de încredere, iar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de declinul lor implacabil, a ajuns la sfârșit.

Biserica Catolică și-a risipit energia în cucerirea teritorială. Practicând un misionarism agresiv, ea a împlinit în literă, dar nu neapărat în Duh, cuvântul Scripturii: «*Mergând, învățați toate neamurile [...]*» (Ev. Matei, 28/19). În fapt și pe fond, neamurile evanghelizate de ea au rămas la fel de necredincioase și nepăsătoare față de mântuirea lor ca și mai înainte, angajându-se într-o dihotomie supărător de vizibilă:

– o lume laică, angrenată într-o sălbatică luptă pentru îmbogățire;

– o castă a clericilor care prelungesc peste veacuri o zbatere neputincioasă în a-L propovădui eficient pe Hristos.

Biserica Ortodoxă, ceva mai pragmatică, sau poate mai comodă, nu s-a obosit să facă misionarism cu orice preț, pretinzând că își face ordine în propria casă, dar presupusa comoditate s-a vădit repede a fi, de fapt, o stare de automulțumire, care i-a sugerat dreptul de a se polei de sus până jos cu slavă deșartă. Efectul a fost similar: odată cu trecerea veacurilor credința s-a răcit și s-a diluat în formalism, fast și conservatorism, detașându-se și aici două lumi, care au evoluat paralel:

– vulgul, către o ortodoxie formală, aproape atee, lipsită de orice trăire duhovnicească autentică, mulțumindu-se a călca pragul bisericii „*din An în Paști*”, sau doar la principalele evenimente ale vieții (botezul, cununia și înmormântarea);

– instituția bisericii, către fastul ostentativ, bazileic, disprețuitor, dar golit de orice eficiență harismatică, dovădind adesea obediență fără scrupule față de autoritățile atee și de poliția politică, și chiar colaboraționism arogant și iresponsabil cu acestea.

Cu unele excepții punctuale al căror merit revine unor sfinți locali, bisericile s-au golit treptat de harisme și n-au mai cunoscut asistența vie a Duhului Sfânt, Care lucrează în chip suprafiresc, adică nu este despărțit de minuni. În acest fel, de o dureroasă actualitate a ajuns cugetarea Scripturii: «*Când va veni Fiul Omului, va mai găsi, oare, credință pe pământ?*» (Ev. Luca, 18/8).

Slujitorii bisericilor s-au simțit atrași de „*bucuriile vieții*” și au ajuns treptat să le recupereze puțin câte puțin de la lume, proclamându-le „*drepturi ale omului*”. Este cunoscută, spre exemplu, polemica dintre clericii apuseni privind renunțarea la „*jugul*” celibatului. Renunțând astfel și la ideea curățeniei trupești, ei sunt foarte aproape de a generaliza amestecul bisericilor cu lumea, uitând de avertismentul sfintei Scripturi: «*Prietenia cu lumea este vrăjmășie față de Dumnezeu*» (Iacov, 4/4). În acest fel, Bisericile se îndreaptă inexorabil spre secularizare, dezbrăcându-se de puterea și de dreptul formal de a-i controla duhovnicește pe creștini. Aceștia la rândul lor profită în a-și îndreptăți faptele și a le diversifica, inclusiv prin întoarcerea pe ascuns și fără remușcări, la păgânism. Palidele împotrivi „*oficiale*” ale bisericilor sunt privite acum cu amuzament de către structurile sociale laice, care-i îndeamnă fâțiș pe oameni spre un trai imoral, îmbibat de un materialism grosolan, care-l desparte cu totul pe om de Dumnezeu.

2. Timpul s-a scurtat (v. *I Corinteni*, 7/29) și ziua Domnului s-a apropiat (v. *II Tesaloniceni*, 2/3), căci s-a împlinit lepădarea de credință, iar «*potrivnicul lui Dumnezeu, omul, care s-a ascuns sub haină de biserică și s-a îmbrăcat cu slavă deșartă, dându-se pe sine Dumnezeu*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 august 1997), «*a fost dat pe față*» (II Tesaloniceni, 2/4).

«Iată, Mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea Lui!» (Ev. Matei, 25/6)

Chemarea pe care Dumnezeu o face neobosit din 1955 încoace este împlinirea pildei fecioarelor (v. Ev. Matei, 25/1-13). Cele zece fecioare sunt Bisericele. Este vorba, aşadar, de biserici locale, euharistice, nu de cele două instituții-biserici care se cred fiecare în parte „universale”, cu toate că se autointitulează una „catolică”, iar alta, „sobornicească”, din dorința de a se ascunde sub cuvânt, ca să nu li se dezvăluie goliciunea și caracterul fantomatic al infatuării. Aşadar, bisericile locale sunt fecioarele (cele care au reușit să-și păstreze curăția feciorelnică, apostolică) și au candelă în mâini (cele care păstrează nealterat tezaurul de credință încredințat de către apostoli). Faptul că pilda le împarte în mod egal în înțelepte și nebune, arată imparțialitatea Celui Care le cheamă: El oferă șanse egale tuturor, cu condiția ca în clipa chemării, cea primită să aibă haină de nuntă, uleiul aprins în candelă și roada talanților încredințați. Bisericele de azi pot însă ieși în întâmpinarea Lui ca fecioarele înțelepte, ca mirese ale lui Hristos? Pilda e stimulativă. Ea sugerează că măcar jumătate dintre bisericile locale ar fi putut avea duhul prevederii și râvna pregătirii. Din păcate, uleiul s-a vărsat cu timpul și din vasele celor care se pregătiseră cândva. Pilda e deopotrivă profetică. Dacă toate fecioarele au adormit, apoi aceasta este starea de fapt în care au fost găsite toate bisericile la chemarea: «Iată, Mirele vine!...» (Ev. Matei, 25/6).

O singură biserică locală – cea românească, născută creștină și crescută prin jertfe de martiri – mai corespunde întrucâtva. Dar trebuia și ea trezită, scuturată, spălată, pieptănată, periată și împodobită, și apoi dezbrăcată de haina nepotrivită a vremurilor roșii în care a adormit, și îmbrăcată, apoi, în albul neprihănirii: «O, țară, țară! A pătruns în tine vremea cea roșie, și tu nu i-ai știut fața. Nu ai priceput că roșul este hlamidă de ocară. Ai uitat ce am pășit Eu sub învelișul hlamidei roșii. A venit peste tine vremea lui Edom» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 noiembrie 1995).

Biserica însă, încă nu se trezește, ci stă în letargie: «Preoții tăi slujesc plăcerilor și duhului lor și numelui lor, și n-au putere să împartă înviere peste tine» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 noiembrie 1995). Atunci, Dumnezeu coboară cuvântul Său peste România și dezvăluie taina că ea este țara strălucirilor (v. Daniel, 11/41-45), proorocind din nou, întărind proorocia făcută pentru ea din veșnicie: «Va fi să învieze pic cu pic acest neam ales» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 4/17 ianuarie 1992).

Cum a răspuns instituția bisericească a României, odată trezită din somn? Vădit incomodată pentru a i se fi deranjat starea de automulțumire și dulce amorțeală, nu s-a grăbit să-și aprindă candelă și să iasă în întâmpinarea Mirelui. Ba mai mult, ea l-a dat peste mână lui Dumnezeu și n-a voit să îmbrace haina albă și să intre în slava Noului Ierusalim, proorocit în Scripturi. Întrucât ea n-a primit înnoirea în duh, „sobornicitatea” ei a pierdut asistența Duhului, căci Duhul lucrează unde și cum voiește (v. Ev. Ioan, 3/8). Va mai putea, aşadar, Soborul Bisericii să declame «Părutu-s-a nouă și Duhului Sfânt...», când el însuși a întors spatele la strigarea Duhului? căci Mirele a venit, totuși, cu chemarea Sa, la această biserică. După cum «La început a fost Cuvântul» (Ev. Ioan, 1/1), tot așa și la sfârșit, Cuvântul lui Dumnezeu a coborât pe pământ, împlinind porunca Scripturii care-l dezvăluie a fi numele cel nou al lui Iisus Hristos: «...și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu» (Apocalipsa, 19/13).

Chiar dacă Israel va fi ca nisipul mării, doar o rămășiță se va mântui

Domnul Și-a păstrat însă o rămășiță credincioasă la care a coborât în sfat de cuvânt și care l-a primit cu bucurie. În acest sfat care unește cerul cu pământul, este sobornicitatea în Duh a Bisericii de nou Ierusalim. «Ea este gătită ca o mireasă împodobită pentru Mirele ei» (Apocalipsa, 21/2), căci și-a aprins candelă și a ținut-o aprinsă din clipa chemării la proorocie a fiicei neamului ei, sfânta Virginia, a șasea trâmbiță apocaliptică, înger în trup, care a adus pe pământ glas din cer: «Și a trâmbițat al șaselea înger. Și am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu» (Apocalipsa, 9/13).

Dar oamenii din lume nu s-au pocăit nici când au auzit că le vorbește Dumnezeu din cer, ci și-au învățat inimile lor: «Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtișagurile lor» (Apocalipsa, 9/21).

«Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici!» (Ev. Matei, 23/13-29)

Respingerea lui Hristos-Cuvântul de către instituția bisericii din lume a avut implicații asemănătoare respingerii lui Mesia de către cărturari și farisei. Lucrarea de comuniune a bisericilor locale din lume, care aduc ofrandă trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a întunecat prin stingerea Duhului și disprețuirea proorociilor, în pofida avertismentului făcut de sfântul apostol Pavel: «Duhul să nu-L stingeți, proorociile să nu le disprețuiți» (I Tesaloniceni, 5/19-20). Biserica lumii pierde caracterul sobornicesc, alegând între Dumnezeu și lume ca să rămână singură cu lumea și uitând în mod tragic că slujirea în biserică este un dar al Duhului Sfânt.

Referindu-se la fariseii și cărturarii care vorbesc în limbaj academic, dar și-au pierdut cu totul credința și tac cu subînțeles atunci când cuvântul lui Dumnezeu le dă pe față faptele rușinoase, sfântul Teodor Studitul spune:

«Atunci când Corabia se află în primejdie, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de credință, nimeni nu are dreptul să zică: „Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? [...] Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea aceasta“. Dacă voi veți tăcea și veți rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga» (Epistola II, 81). Din nefericire, preoții bisericii oficiale, în cazul când nu predică fățiș împotriva cuvântului lui Dumnezeu și a Noului Ierusalim, păstrează o tăcere vinovată și infamă, pe care ei au învățat-o bine la Facultatea de Teologie, ca strategie tipică „teologiei academice“: „Capul plecat, sabia nu-l taie“.

Domnul a ales pe cei neluați în seamă ca să-i facă de rușine pe cei tari

Pentru că cei chemați, preoți și arhieri, nu au venit la cină (v. *Ev. Luca, 14/18-24*), Biserica Noul Ierusalim rămâne singura mireasă înțeleaptă, care arată Mirelui lumina candelii sale: credință și dragoste, ascultare și supunere. Rămășiță aleasă prin har, ea stă în baia nașterii de sus și nu se mai usucă din curgerea izvorului de cuvânt. Ea naște popor de sfinți, frați întru Hristos, care se lasă cuprinși de lucrarea cuvântului, se lasă în lucrarea de ucenici și de apostoli și răspândesc sămânța cuvântului peste cei care voiesc să-L întâmpine pe Hristos. Ei stau în duh de biserică, adevărată biserică sobornicească, în care nu omul, ci Duhul Sfânt lucrează după cum voiește, dând Bisericii lui Hristos dimensiunea pnevmatologică de care biserica din lume s-a lepădat cu bună știință ori de câte ori a nesocotit canoanele Sfinților Părinți, care ar fi trebuit să rămână neclintite, și, iarăși, când a nesocotit acest cuvânt al lui Dumnezeu. Ei stau credincioși la masa de cuvânt a Domnului și se îmbracă în cuvânt și în Duhul Sfânt, și vor lua plată de ucenici. Ei se fac pildă vie pentru tot poporul român, pentru tot poporul creștin, ca să se întoarcă el cu întreg trupul, sufletul și duhul către Dumnezeu, iar Dumnezeu să-l numească noul Israel și să-l sfințească, iertându-l de greșale, ca să poată apoi veni pe pământ în chip văzut Fiul lui Dumnezeu, împlinind făgăduințele de peste veacuri: «*Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințește-l pe Israel, sfințește numele Tău în Israel iertându-l de greșale, Tată. Fă, Tată, împărăție vie de la Tine peste poporul Tău și învață-l să se lase în voia Ta, în voia cuvântului Tău, Tată, ca să fie și în Israel precum este în ceruri, Tată*» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea Maicii Domnului, 8/21 septembrie 1996).

Omul creștin, fiu al Bisericii celei adevărate, al cărei cap este Iisus Hristos: Biserica Noul Ierusalim

«O, Ierusalime de azi, spune tu la om ce înseamnă om creștin și fiu al bisericii al cărei cap este Iisus Hristos.»
(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 17 februarie/2 martie 2003)

«Și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului» (*Ev. Matei, 28/20*)

Evanghelia după Matei se încheie cu o invitație neechivocă, adresată ucenicilor de către Mântuitorul Iisus Hristos, de a propovădui prin viu grai și prin faptă cuvântul lui Dumnezeu (v. *Ev. Matei, 28/19*). Și întrucât El le promitea că va fi cu ei în toate zilele (v. *Ev. Matei, 28/20*) dacă vor face ce li s-a cerut, curând ei au îmbrăcat numele lui Hristos și s-au numit creștini (v. *Faptele Apostolilor, 11/26*). Aceste realități, creștinii și biserica, au fost și vor fi până în veac inseparabile, evoluând simultan și urmărind cu exactitate sinuozitățile mersului înainte al omului prin istorie, văzut prin prisma creației speciale a lui Dumnezeu. În prezent însă, există mai multe biserici și cel puțin tot atâtea familii (obști) de creștini. Ceea ce în mod dramatic le separă, este călăuza, văzută atât în sensul fundamental, de cap (conducător), cât și în sensul complementar, de învățătură, ghid, catehism. Evident că toate sau aproape toate vor pretinde că îl au de cap pe Hristos în chip nevăzut, iar în chip văzut, pe un locțiitor validat al Acestuia. De asemenea, în ceea ce privește învățătura, toate bisericile pretind că dețin monopolul adevărului și că îl promovează cu maximă responsabilitate. Or, acest lucru este imposibil.

Câte biserici sunt adevărate?

Matematic vorbind, cel mult una (sau nici una!) dintre biserici poate deține adevărul absolut, iar în ceea ce privește consecvența trăirii învățăturii creștine, lucrurile stau de-a dreptul dramatic. De asemenea, nu „trupul“ este cel care-și alege „capul“, ci „capul“ își alege „trupul“ și calea pe care el merge. E ușor a afirma: „*Avem cap pe Hristos*“. Acest lucru îl fac mulți, pentru că au convingerea că afirmația lor e neverificabilă. Mai apoi însă, când

sunt confrunțați cu dovezi care atestă că Hristos Însuși, Cuvântul lui Dumnezeu, Își alege singur un popor pentru a-l crește și a-l conduce ca pe o turmă la pășunea care dă viață, reacția acestora este scandaloasă: ei au curajul să „se ia de piept” cu Dumnezeu pentru a-și apăra pedestalul pe care s-au cățarat cu obrăznicie și de unde scandează lozinci tocmai pentru că ei, de fapt, nu cred în Dumnezeu, și aceasta îi determină la convingerea că El nu poate și nu trebuie să vorbească. De altfel, știindu-se impostori, îi suspectează de impostură pe toți ceilalți, și astfel cercul vicios se închide.

Să revenim însă la acea promisiune stenică a Mântuitorului: «Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor» (Ev. Matei, 28/20). Cine sunt acești „voi” din toate zilele? La început au fost ucenicii, și apoi apostolii, iar apoi episcopii și preoții așezați prin cetăți. Dar mai târziu? Dar astăzi? Ajunși aici, se cuvine a reaminti un lucru esențial, care, din păcate, este ignorat cu nonșalanță sau poate chiar ascuns cu rea intenție. Dumnezeu a promis prezența constantă a proorocilor printre sau peste cei aleși a-I fi succesori: «De aceea, Eu trimit la voi prooroci și înțelepți și cărturari; dintre ei veți omorî și veți răstigni, dintre ei veți biciui în sinagogi și îi veți urmări din oraș în oraș» (Ev. Matei, 23/34);

«Pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică mai întâi apostoli, al doilea prooroci» (I Corinteni, 12/28);

«Și proorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalți să judece» (I Corinteni, 14/29);

«Iar duhurile proorocilor se supun proorocilor» (I Corinteni, 14/32);

«Dacă socotește cineva că e prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască bine ce vă scriu, că sunt poruncile Domnului» (I Corinteni, 14/37);

«În zilele cele de apoi, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul, și vor prooroci fiii și fiicele voastre» (Faptele Apostolilor, 2/17);

«Râvniți însă cele duhovnicești, dar mai ales ca să proorociți» (I Corinteni, 14/1);

«Proorociile să nu le disprețuiți» (I Tesaloniceni, 5/20). Or, tocmai aici s-a ajuns, din păcate. Toate proorociile, în loc de a fi cercetate cu mare interes și cu sporită atenție pentru a se evita orice eroare sau fals, sunt disprețuite și clasate în bloc, ca fiind forma modernă de înșelare născocită de către diavol. «Proorociile s-au încheiat cu Mântuitorul Iisus Hristos», declamă cu infatuată convingere teologii moderni. Sau: «La moartea ultimului apostol s-a încheiat ciclul revelației dumnezeiești» (Pr. Tache Sterea: „Îndrumător”, Ed. 1997, pag. 22); «Nimeni nu mai poate adăuga la revelația adusă de Mântuitorul» (Ibid. pag. 94).

Dincolo de faptul că aceste afirmații ușurate, aproape contradictorii și întru totul nefundamentate, anihilează tocmai conceptul de „Sfântă Tradiție”, ceea ce constituie, de fapt, o gravă erezie, realitatea însăși infirmă aceste supoziții. Prooroci au mai fost și după Mântuitorul: Agav, împreună cu alți prooroci, care lucrau prin Duhul (v. Faptele Apostolilor, 11/27-28; 21/10); Barnaba și Simeon zis Niger, Luciu Cirineul, Manain și Saul, care prooroceau în biserica din Antiohia (v. Faptele Apostolilor, 13/1); Iuda cel numit Barsaba, și Sila (v. Faptele Apostolilor, 15/32); cele patru fecioare proorocițe, fiicele lui Filip diaconul (v. Faptele Apostolilor, 21/9). Mântuitorul Însuși despecetluiește astăzi, prin cuvântul Său, tainele ascunse din veacuri, arătând continuitatea neîntreruptă a proorociilor, dar și starea de despărțire tragică de Hristos, adusă de kefalizarea forțată a bisericilor lumii: «Lumea a vrut să fie lăsată de capul ei și este fără cap lumea, iar biserica ei este lumească, nu este cerească, și este descoperită înaintea lui Dumnezeu și așa se roagă la Dumnezeu, dar nu se poate așa, că scris este: „Orice femeie care se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit, își necinstește capul, iar capul femeii este bărbatul”. Orice biserică ce se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit, își necinstește capul ei, iar capul bisericii trebuie să fie Hristos, căci Hristos este bărbatul bisericii, Mire al bisericii, dacă biserica este mireasă, iar dacă nu este mireasă, nu este biserică a lui Hristos, ci este biserică lumească și nu creștinească. Biserica lui Hristos are trăire creștinească și sărbătoare creștinească, dar iată, biserica românilor a voit să fie lăsată de capul ei și și-a stricat serbările, iar vremile cele sfinte le-a strămutat de la locul lor, și numai biserică nu este ea, că este biserică fără sfinți, de vreme ce și-a sucit zilele sfinte și nu mai sunt la locul lor și în dreptul sfinților lor, căci fiecare clipă își are binecuvântarea ei, și fiecare zi își mărturisește pe sfinții ei» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 12/25 decembrie 1997).

Fisuri în „succesiunea apostolică”

Se vorbește adesea despre așa-zisa „succesiune apostolică”. Are ea o continuitate infailibilă? În mod cert, de 2000 de ani încoace, în lanțul succesiunii s-au produs fisuri. Această ipoteză este singura care explică starea de fapt, actuală, cea a diseminărilor unor elite „creștine”, care de mult nu mai sunt nici măcar paralele, ci substanțial divergente în evoluția lor dogmatică. Bisericile se feresc să recunoască fisurile sau petele albe din propria lor istorie. Or, numai sinceritatea absolută are puterea înnoirii, similar cu cea oferită penitentului prin taina spovedaniei. „Tehnica” acoperirii unor greșeli sau imprecizii, chiar punctuale, s-a dovedit falimentară, erodând în mod grav încrederea observatorului extern sau chiar a propriilor eparhioți.

Cuvântul lui Dumnezeu, analizat deocamdată ca sursă de revelație complementară, dar oferind spre verificare valențe potențiale excepționale, afirmă net că fisurile apărute în succesiunea zisă „apostolică” sunt, în fapt, o crudă

realitate. Într-adevăr, referindu-se la ungerea mai presus de fire a arhiereului Irineu, Domnul spune în cuvântul Său: «*L-am uns pentru că nu avea cine să-l mai ungă, de vreme ce atâta timp s-a rupt firul unșilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung*» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1992). În plus, El reproșează personalului consacrat al bisericilor că a denaturat rânduielile apostolice, simplificând în mod nepermis unele slujbe, abandonând canoane valide și schimbând rânduieli tradiționale sau canonice: «*Se uită Sfânta Treime la preoții și la cărturarii acestui veac, Se uită ce au făcut, căci au desființat aceștia rânduiala Fiului lui Dumnezeu, cea lăsată peste Biserică, peste cea dintâi Biserică de după întruparea Sa. Căci se aduna Biserica și era în mijlocul ei cuvântul lui Dumnezeu, căci am lăsat prooroci și am zis să fie așa și nu altfel Biserica; așa, întreagă, și nu cu lipsuri ale trupului ei*» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1992).

De la veșnicie la vremelnicie

În fond, biserica s-a îndepărtat treptat de Hristos, abandonând pe prooroci și înlocuind călăuzirea hristocentrică prin una antropocentrică și, respectiv, veșnicia, cu vremelnicia. Omul L-a înlocuit pe Hristos și s-a numit pe sine „vicar“ sau „locuitor“ sau „antichrist“ (se are în vedere aici, deocamdată, etimologia greacă pentru „antichrist“ – în locul lui Hristos, și nu cea latină – împotriva lui Hristos); apoi s-a îmbrăcat în arhiereu, s-a așezat în scaunul cel de sus și a înlocuit spălarea picioarelor, ce se făcea ucenicilor, cu sărutarea cerută ucenicilor săi a mâinii drepte și a mitrei episcopale.

«*Și iată ce a ajuns Biserica, dar cine să-i deschidă ochii ca să vadă că ea nu mai este ca Mine?*» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1992). Vis-a-vis de această sentință atât de gravă, adusă bisericii, o neîndoielnică vină o au cărturarii teologi moderni, care politizează (adeseori uzând de șabloanele comuniste pe care le-au învățat din copilărie) actul sacramental liturgic, inventând teologumene care se armonizează cu cerințele vremii și cu mofiturile lumii tot mai secularizate. Dumnezeu însă dezvăluie și acest lucru: «*Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea Bisericii și care au scris cărți peste cărți despre numele Meu și al legilor Mele, căci nu sunt cărțile acelea. Acelea sunt pământ, și în pământ se întorc, căci duhul cărților acelora nu este duh cu viață, din pricina celor fără de viață care le-au făcut pe ele, și nu sunt cărțile acelea, și stau împotriva lor aceste făpturi*» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1992). Apare, așadar, și explicația: cei ce scriu cărți la comanda ierarhilor lor sau din pur interes mercantil, nu au viață personală creștină, ci sunt niște farisei. Ei îi învață pe alții ceea ce ei nu cred nici măcar în vis. Este cea mai condamnabilă discrepanță între vorbă și faptă, căci autorii teologi au grijă să se acopere cu înalte binecuvântări și cu autorizări pseudo-academice pentru scrierile lor, înșelând cu anticipație vigilența plebei clientelare.

Una dintre cele mai grave probe de impostură o constituie, așadar, afirmația, directă sau implicită, formulată de liderii religioși profesioniști, cum că „*avem cap pe Hristos*“ și „*biserica noastră este apostolică*“, acestea pe fondul unei realități marcate de despărțirea profundă de cuvântul lui Dumnezeu.

Este cel puțin absurd ca atunci când Dumnezeu vorbește direct, împlinind făgăduința Sa care zice: «*Iată, Eu sunt cu voi în toată vremea*» (Ev. Matei, 28/20), tocmai atunci cei vizați să sară ca arși și să strige: „*Nu a vorbit Dumnezeu, ci altcineva în numele Lui!*“ sau „*Nu Acesta este Dumnezeu!*“. Bine a zis cel ce a zis: «*Zis-a cel nebun în inima sa: nu este Dumnezeu!*» (Psalmii, 13/1), dar tocmai cei care strigă în gura mare acest lucru se cred înțelepți pământului. În parte au dreptate, căci așa nu pot fi și înțelepți ai cerului.

Omul creștin: fiu-copil al lui Dumnezeu

Ce îl caracterizează, atunci, pe omul creștin, fiu al Bisericii celei adevărate?

– el are umilința de a se lăsa condus de Dumnezeu fără a se teme că Dumnezeu l-ar lăsa atras într-o rătăcire, căci el Îl iubește ca un fiu-copil pe Dumnezeu și așa crede în El, ca un copil care crede în tatăl său după trup;

– el are dragoste de frați, cum nu s-a mai văzut din vremea apostolică, jertfindu-se frații unii pentru alții, căci jertfa este proba dragostei;

– el a înlocuit mila păguboasă, propovăduită cu obstinație în scolastica creștină (și care uită că nu trupul sătul va intra în împărăția cerurilor, ci sufletul dreptcredincios), cu mila de Dumnezeu, Care suferă și astăzi, acum, pentru toate erorile omenirii ajunse la apogeu;

– el crede cu adevărat în Hristos Dumnezeu și în promisiunile Lui, legate de a doua Sa venire în lume ca Împărat;

– el Îl așteaptă și își pregătește pentru această întâlnire haina de nuntă, căci va fi o nuntă cosmică între Mirele Hristos și Biserica Sa cea una (nu mai multe!) sobornicească (nu condusă de „capi“ de ocazie) și apostolească (nu actualizată cu învățături cosmetizante);

– el se roagă cu stăruință pentru tot neamul omenesc de la Adam încoace, înlocuind clasica preocupare egoistă pentru mântuirea personală, cu lucrarea iubitoare de restaurare a omului prin Biserică, a cărei temelie este jertfa Mântuitorului și ale cărei ziduri sunt rugăciunile sfinților;

– el a luat în serios îndemnul «*Fiți sfinți, precum Tatăl vostru sfânt este în ceruri*» (I Petru, 1/16), și chemarea «*Să luăm aminte, Sfintele [se dau] sfinților!*» (Sfânta Liturghie a Sf. Ioan Gură de Aur) și se zidește pe sine cărămidă vie în zidul Cetății Sfinte a Noului Ierusalim: «*Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă pentru Mirele ei*» (Apocalipsa, 21/2).

Cetatea Sfântă Noul Ierusalim – Radiografia unei opțiuni demiurgice

«O, ce vor oamenii să însemne biserică? Peste ce babilon vor oamenii să scrie „biserică a lui Hristos“? Biserica e numai una. Ea nu poate avea altfel de trăire decât a Mea. Eu sunt capul Bisericii.»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 septembrie/12 octombrie 1997)

Biserica – un spațiu consacrat sfințeniei

Dacă observăm cu sinceritate starea actuală de lucruri din biserica ortodoxă, constatăm că a dispărut de mult preocuparea credincioșilor de a consacra spațiul eclezial, adică de a împărți biserica în Sfânta, și Sfânta Sfintelor, și, apoi, de a observa cu rigurozitate păstrarea acestei împărțiri. Moise, când a fost chemat la dialog de către Dumnezeu pe muntele Horeb, a fost somat să-și scoată încălțăminte din picioare, căci locul pe care stătea era un loc sfânt (v. *Ieșirea*, 3/5). Acest loc nu era cunoscut ca având o consacrare anterioară, dar el devenea sfânt prin însăși alegerea lui de către Dumnezeu, întâi ca spațiu de dialog, și apoi ca spațiu de închinare (v. *Ieșirea*, 3/12).

Biserica, luată ca lăcaș de cult, este însă, prin excelență, destinată a fi un spațiu de comunicare între om și Dumnezeu. De aceea ea trebuie să fie un loc sfânt încă din faza în care oamenii fac o proiecție mentală a necesității unei permanentizări a slujirii colective.

Cândva, spațiile interioare ale bisericii îi delimitau riguros pe cei consacrați, care chiverniseau cu multă sfințenie altarul; și apoi pe cei aleși, care urcau pe solee doar pentru sfânta Euharistie; și apoi pe cei credincioși, care populau naosul (bărbații) și pronaosul (femeile); și apoi pe cei chemați, care ocupau temporar pronaosul, dar la momentul oportun («*Câți sunteți chemați, ieșiți!*») ieșeau aceștia în pridvorul bisericii. Cât îi privește pe penitenți, ei erau privați cu anii de dreptul de a ocupa diverse zone ale interiorului bisericii, potrivit cu starea de necurăție în care fuseseră căzuți.

Astăzi, din nefericire, aceste obiceiuri sunt o palidă amintire. Ușierii au dispărut, iar biserica s-a transformat lent într-un spațiu de trecere, un culoar larg spre singura zonă care sugerează o oarecare sfințenie: catapeteasma cu ușile și perdelele ei și, evident, tot ceea ce ascund ele. Ascunderea a rămas singura formă de a sugera taina, în loc ca aceasta să înflorească și să se reverse în tot spațiul eclezial. Preotul a fost tentat să preia acoperirea rituală, taina, ca pe o invitație pentru propria sa ascundere de popor. De aceea el își ascunde astfel după uși și perdele lipsa propriei sale sfințenii înlocuite cu adorarea chipului cezarului, care a cucerit pe tăcute Sfânta Sfintelor. La rândul lor, credincioșii (amestecați, într-o proporție imposibil de estimat, cu necredincioșii) nu se mai descalță de mult, la propriu și la figurat, atunci când intră să se roage. Realizează ei, oare, că nu mai e cazul, îndată ce spațiul eclezial nu mai este sfânt? Posibil, chiar dacă vom considera acest gest pe care Dumnezeu i l-a cerut cândva lui Moise doar ca o metaforă.

Păcătoșii cuceresc biserica sfinților

Sfințenia în biserică rămâne, așadar, o stare potențială, căci nu se mai actualizează prin trăirea autentic creștină, aceea care se cere prin catehism, panegirice, omilii și predici. Toate aceste rostiri ticluite de către clerici rămân simple acte de virtuozitate retorică atâta vreme cât nu se traduc prin preocupare fermă de sfințire (la propriu, nu la figurat!) a vieții enoriașilor. Mai mult, asistăm de secole la o periculoasă deviere de sens în ceea ce privește consacrarea bisericii: majoritatea credincioșilor și o parte însemnată dintre clerici și-au luat cu aroganță dreptul de a proclama că biserica nu mai este a sfinților, ci a păcătoșilor. Această afirmație obraznică, și care, probabil, ascunde intenția unei legitimări, pleacă, din păcate, de la o tristă constatare: cu adevărat frâiele au fost scăpate din mână și diavolul a reușit să se strecoare în biserică prin ușile uitate larg deschise. Nimeni nu mai optează pentru atitudinea tranșantă, dictată de duhul lui Ilie sau cuvântul biciuitor al lui Ioan Botezătorul: «*Pui de vipere!*» (Ev. Luca, 3/7). În schimb, auzi cu stupeoare, chiar și la preoți, afirmații lamentabile de genul: „*Toți suntem păcătoși*“, care dezvăluie nivelul de subcultură teologică, cultivată în pepinierele de popi, răsărite în ultimii ani ca și ciupercile după ploaie, în zeci de orașe și târguri. Și asta, când Dumnezeu îi îndeamnă cu autoritate pe oameni: «*Fiți sfinți, căci și Eu sunt sfânt!*» (Ieșirea, 22/31; Leviticul, 11/45; I Petru, 1/16).

Săraca biserică, ajunsă gazda cercului lumii!

Sfințenia, așadar, a rămas și ea, pentru cei mai mulți, o opțiune biblică perimată, proprie și specifică numai pentru antichitate. Oamenii moderni își permit, de acum, ceea ce strămoșii noștri n-ar fi îndrăznit nici măcar să gândească: să răstălmăcească voia lui Dumnezeu, să maculeze jertfele martirilor, să transforme locașele de rugăciune în locuri de incantație rituală ieftină, în care cabotinismul-conformist se amestecă cu vulgaritatea unor „creștini” și „creștine” de ocazie, veniți, mai degrabă, să-și expună dezinvolt toaletele indecente, cu ocazia vreunei nunți sau a vreunui botez. Adesea, slujba cununiei este transformată deliberat de către preot într-o comedie de o trivialitate greu de suportat. Dincolo de faptul că sfânta Împărtășanie nu se mai dă de mult tinerilor, înlocuindu-se cu pișcoturi (!!!) înmuiate în așa-zisul „pahar de obște” (o parodie grotescă a sfântului potir), prilejul este speculat de preot pentru a smulge hohotele de râs ale asistenței. După un joc repetat de „păcălire” a miresei, joc în care pișcotul e retras pentru a o lăsa cu gura căscată, preotul acționează brusc, cu o dibăcie care-i demască rutina, și înfinge pe gâtul miresei pișcotul, până o îneacă și îi dau lacrimile. Este aici nu numai o premeditare gravă a preotului către cabotinism, ci și un mesaj subliminal prin care el sugerează asistenței o presupusă insașietate a miresei spre deviaționism comportamental și imoralitate. Săraca biserică, ajunsă gazda cercului lumii! În chicoteli vesele de acordeon și blitz-uri impertinente, cercul de paiate, îmbrăcate în smokinguri de înmormântare și combinezoane de celofan, se retrage lăsând în urmă dărele jegului mundan: stalagmite de parafină pe covoare, bomboane, orez, gumă de mestecat și fursecuri călcate în picioare, rămășițe ieftine ale speranțelor lor, așa cum le-au înțeles ei, către Dumnezeu: «*pofta trupului, pizma ochilor și trufia vieții*».

Să menționăm aici și faptul că slujba însăși a fost oficial amputată, fiind lipsită astăzi de pasajul esențial în care preotul îi întreabă pe miri despre opțiunea lor, dacă este de bunăvoie și nesilită de nimeni, și îi determină, apoi, să mărturisească public hotărârea lor fermă, liberă și definitivă, de a se căsători, pentru a îi declara, apoi, solemn, soț și soție. Probabil acest pasaj al slujbei (care încă se mai păstrează în slujbele omonime din alte biserici ortodoxe autocefale) a fost făcut cadou statului de către mai-marii bisericii în anul 1864, atunci când au acceptat să cedeze primăriei dreptul strămoșesc de asistență spiritual-administrativă asupra nașterii, căsătoriei și înmormântării enoriașilor, căci îl regăsim aproape neschimbat în ceremonia „căsătoriei civile”. Oare, oamenii nu realizează că două căsătorii ale aceluiași cuplu, una zisă „civilă” și alta „religioasă”, își anulează reciproc valențele, transformând cununia într-un nonsens?

Ridicolul nu e sancționat de preot nici măcar când acesta constată că la botez (abia acum!?) nașii nu cunosc o iotă din Crezul creștin, motiv ce ar trebui considerat impediment canonic, suficient ca slujba să fie oprită, din necesitate, și temporar suspendată. Dar preotul, fiind mai degrabă un funcționar public, plătit, citește el din carte Crezul, în locul lor, preferând să fie din nou umilit Hristos, decât să lucreze el cu duhul și puterea lui Ilie. Și așa, pentru a salva aparența solemnității, slujbele preotului seamănă cu un teatru de doi bani în care cortina cade dezvăluind trista realitate abia în ziua de Bobotează. Atunci, oricâte precauții ar lua, oricâte invitații anticipate la ordine și răbdare creștină ar face, „slujba” lui se termină sistematic cu un dezastru: oameni îmbrânciți, haine rupte, înjurături, furturi de portofele, băți chiar, apă sfințită, risipită din belșug pe jos, și apoi călcată cu nesimțire în picioare. E de înțeles că, asistând an de an la acest spectacol până la obișnuință, preotul nu mai are tragere de inimă să sancționeze nici măcar verbal celelalte „delicte” mai mici: podoabele, fardurile, îmbrăcămintea necuviincioasă etc.

Poate asista Dumnezeu impasibil la o așa stare de plâns a creștinătății? El nu poate fi păcălit cu discursuri ieftine, triumfaliste (care numără câte lăcașuri de cult s-au mai zidit în ultimul an, declamate de la amvonul catedralei patriarhale), nici cu articole adulatoare, care descriu vizite de lucru sau aniversări pompoase, comandate și tipărite în periodice care se intitulează emfatic: „*Glasul Bisericii*” sau „*Vestitorul Ortodoxiei*”.

Realitatea oficială rămâne tristă, dar puțini au curajul să-i facă radiografia. Din păcate, ortodoxia nu se mai trăiește, ci se declamă. Pentru cei mai mulți, sfințenia ei a rămas o opțiune ciudată, ancorată undeva în istorie, poate odată cu martiriul lui Brâncoveanu sau cu trecerea în veșnicie a sfântului Calinic de la Cernica.

Dar Dumnezeu este un Dumnezeu al viilor, nu al morților (v. *Ev. Matei, 22/32*). Această stare de lucruri nu putea dura la nesfârșit. Despre veacul pe care-l trăim (mileniul al 7-lea de la facerea lumii), Dumnezeu rostește cu autoritate printr-o proorocie a sfântului Nifon al Constanțianei: «*Ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului!*».

Anul de cotitură: 7500 de la facerea lumii

Așadar, anul 7500 ar trebui să fie anul schimbărilor de fond din biserică. Acest an a fost proorocit întocmai și de sfântul Nil și de sfântul Calinic de la Cernica. Și totuși, la prima vedere, întrucât anul 7500 de la facerea lumii înseamnă anul 1992 după Hristos, iar starea de lucruri vizibilă din biserică din lume nu s-a ameliorat defel, s-ar părea că proorociile amintite nu s-au împlinit, pur și simplu. De aceea, unii editori mai noi ai biografiei sfântului Calinic, probabil din dorința infantilă de a-i „proteja” imaginea, au eliminat pasajele care aminteau despre această proorocie atât de concretă. Realitatea însă, pe care ei n-au cunoscut-o, este cu totul alta.

Aceste proorocii s-au împlinit cu mare exactitate. În anul bisericesc 1992, în viața creștinilor ortodocși a avut loc o schimbare esențială. Dumnezeu, văzând neputința omului de a ridica biserica din ruina spirituală, S-a făcut pe Sine ctitorul propriei Sale Biserici și a numit-o după cum era proorocit (v. *Apocalipsa*, 21/2): «Cetatea Sfântă Noul Ierusalim», și a dăruit-o celor ce iubesc sfințenia: «Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care este dedat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului» (*Apocalipsa*, 21/24).

Ceea ce n-au reușit voievozi, domnitori, breslași sau târgoveți mai răsăriți, și anume: să se dăruiască pe sine lui Dumnezeu, zidindu-I, apoi, lăcașuri cu adevărat sfinte, nu doar cu numele, a împlinit Dumnezeu cu o ușurință care confirmă atotputernicia Sa. În numai trei luni (septembrie-noiembrie 1991), ca într-o răsuflare, un mănunchi de creștini ortodocși, care au înțeles ce înseamnă adevărata lepădare de sine și devoțiunea purtării crucii lui Hristos, au ridicat din temelii această piatră de mărturie, care de acum se numește Biserica neprihăniților și a neadormiților, locul odihnei lui Dumnezeu-Cuvântul: Biserica Noul Ierusalim.

Restaurarea sfințeniei în biserică: legea sfințeniei va fi singura lege

După cum Dumnezeu a călăuzit pas cu pas lucrarea sfântă a lui Moise la Cortul sfânt (v. *Ieșirea*, cap. 36), pe Solomon la lucrul Templului (v. *III Regi*, 5/6) și pe Zorobabel la rezidirea Templului (v. *I Ezdra*, cap. 5), tot așa, lucrarea de zidire a Cetății Sfinte Noul Ierusalim a fost povățuită pas cu pas prin cuvânt viu și lucrător. Această lucrare pogorâtă prin cuvânt, din cer, a fost pecetluită cu legi de sfințenie, ca să se așeze tipar de viață pentru toată creștinătatea:

- curățenia trupească și a simțurilor;
- abținerea de la mâncarea de carne, băuturi alcoolice și droguri;
- respectarea tradiției creștinești, referitoare la îmbrăcăminte;
- respectarea legilor canonice ortodoxe strămoșești;
- grija pentru primirea adecvată a sfințelor Taine.

Creștinii care au înțeles să respecte cu strictețe aceste reguli, precum și toate celelalte îndemnuri ale Duhului Sfânt, transmise prin lucrarea de cuvânt, au alcătuit o Biserică vie, un popor împlinitor al lucrării de pregătire a celei de a doua veniri a Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ. Ei slujesc neconținut Celui Atotputernic, în curăție și veghe, și de aceea se numesc Biserica neprihăniților și a neadormiților. Aceasta este Biserica Noul Ierusalim.

Domnul îl învață pe poporul Său desăvârșirea în sfințenie: «Domnul iarăși vine, și vine cu legea sfințeniei [...], că în afară de legea sfințeniei nu va mai fi altă lege. Cele vechi trec și se șterg, și se aștern în locul lor cer nou și pământ nou, și nimic necurat, nimic vechi, nimic omenesc nu va mai rămâne între cele noi. Și va fi hrană îngerească, așa cum a fost la început, și sfârșitul merge să se apropie de începutul cel dintâi» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

După cum am văzut, în biserica din lume sfințenia s-a pierdut în parte, odată cu amestecarea bisericii cu lumea, dar s-a risipit cu totul din clipa împotrivirii fățișe și violente la cuvântul lui Dumnezeu. Atunci s-a așezat «urâciunea pustiitorului» (v. *Daniel*, 11/31, Biblia, ediția 1944) în locul cel sfânt, după cum a proorocit Daniel, iar cuvântul lui Dumnezeu confirmă în zilele noastre: «Iată, arhieriei și preoții nu Mi-au deschis ca să vadă cine bate și au spus că nu sunt Eu și au spus că am demon. Au spus și acum cum au spus atunci, că n-aveau cum să spună altfel, de vreme ce ei nu iubesc căile Mele și legea sfințeniei în care trebuie să stea un slujitor al cerului sfânt. A ajuns vremea cea grea, când s-a așezat urâciunea pustiirii pe scaunul cel lăsat să fie sfânt» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Dar poporul care cunoaște pe Dumnezeul său va rămâne statornic și Îl va urma (v. *Daniel*, 11/32) și se va umple de trăire cerească. Atunci, taina lui Dumnezeu va fi pricepută de toate neamurile: «Mă voi slăvi în fața neamurilor de pe pământ și va înțelege făptura Mea taina Ierusalimului nou, care vine din cer pe pământ, care coboară pic cu pic și care se întocmește la cuvântul lui Dumnezeu» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Privegheați și vă rugați!

În afară de modelul autocorectiv pe care-l oferă bisericii din lume, Biserica Noul Ierusalim propune un model profetic. Este cunoscut faptul că toate evenimentele religioase, descrise de catehismul ortodox, aparțin trecutului, sau, cel mult, prezentului continuu. Există o singură excepție proiectată spre viitor: cea de a doua venire a Domnului, cu consecințele ei. De aceea, pentru cei care ignoră importanța și mai ales proximitatea reîntâlnirii cu Hristos la vedere, Biblia și învățăturile ei nici nu prezintă prea mare interes, nearmonizându-se cu idealurile lor grosiere, materialiste, de zi cu zi. Puțini sunt cei care mai dau substanță cuvintelor rostite prin Crezul creștin: «și iarăși va să vină să judece viii și morții», și pe care ceilalți mulți le repetă mecanic, cu nesinceritate. Chiar și preoți din biserica din lume, oboșiți parcă de atâta așteptare a iminentei veniri a Domnului, au căpătat îndrăzneală în a se îndoi fățiș: „Cine zice că vine? Ehei! Mai e până atunci!“, străduindu-se din răspuțeri să demonstreze cât de multe semne ale sfârșitului nu s-au împlinit încă.

Dar ce îndemnuri face sfânta Scriptură pentru aceste vremuri? «*Dacă ar ști stăpânul casei în care ceas are să vină furul, ar priveghea. [...] De aceea, privegheați și vă rugați, că nu știți când va fi acea vreme*» (Ev. Matei, 24/42-44; Ev. Marcu, 13/33-37). Este adevărat că nimeni nu știe nici ziua, nici ceasul, dar aceste împingeri voluntare ale proorociilor către viitorul îndepărtat, au „*darul*“ de a slăbi vigilența față de păcat. De aceea biserica din lume dă impresia că tratează cu teamă sau cu dezinteres acest subiect. Nici un text din cartea Apocalipsei, nici unul măcar, nu este citit în mod oficial printre textele pilduitoare, alese, care se repetă în biserici în fiecare duminică până la a deveni banale și plictisitoare. Cartea Apocalipsei nu este pentru creștini? Cine o propovăduiește? Cine o tâlmăcește? Sau este ea, oare, necanonică? Atunci ce mai caută în canonul sfintei Scripturi? De ce este în totalitate ignorată? În ea se dezvăluie multe lucruri grave, a căror limpezire l-ar ajuta pe omul responsabil să-și corecteze atitudinea față de agresiunile lumii moderne. Câți au aflat, oare, de pecetea lui antichrist (care-i pândește), pentru a se feri de ea? Este acest lucru atât de neimportant pentru a fi tratat cu nepăsare? Ce înseamnă 666? Biserica oficială din lume dă un răspuns? Oferă o recomandare mădularelor ei?

Biserica Noua Ierusalim propune, dimpotrivă, o pregătire asiduă și temeinică a creștinului pentru reîntâlnirea cu Hristos, căci aceasta a rămas singura proorocie fundamentală a cărei împlinire aparține viitorului. Deci abordarea și tratarea ei cu seriozitate oferă încă șansele unor eventuale corecții.

Poate de aceea nu întâmplător unul din hramurile Bisericii Noua Ierusalim – ales, de altfel, cu asistența directă a Duhului Sfânt – este: «*Învierea Domnului și a doua Sa venire*». Aceasta arată strânsa legătură între aceste evenimente, căci de la Înviere deja au trecut două zile cosmice și am intrat într-a treia, întrucât la Dumnezeu o mie de ani sunt ca o zi, și o zi ca o mie de ani (v. *II Petru*, 3/8). Intuim că așa cum Învierea Domnului a avut loc a treia zi, tot așa va fi și cu învierea făpturii: în cea de a treia zi cosmică, la ceasul în care straja va fi adormit deplin, Împăratul lumii va împlini cele din urmă făgăduințe.

Aici apare motivația principală a alegerii acestui popor al Noului Ierusalim și a pregătirii lui întru sfințenie. Ca orice împărat, Hristos își pregătește dreptul și bucuria cinstirii Sale în felul în care va fi primit și aclamat de supușii Săi. Pentru aceasta El trebuie să aibă supuși care să-L aștepte și să-L primească cu bucurie, îmbrăcați în haine de nuntă la a doua Sa apropiată venire.

Biserica Noua Ierusalim – o biserică a sfinților

«Zguduie zidurile cele reci ale bisericii lumii, care dau să Te ascundă pe Tine în ele, că Tu nu locuiești în case făcute de oameni! Tu locuiești în templul Tău, în omul cel credincios, Doamne, căci cerul și pământul sunt tronul și așternutul Tău. Ce casă să-Ți mai zidească Ție omul? Scoală-l pe cel ce doarme, ca să-i învețe pe oameni ce este biserică, ce este ortodoxie, Doamne!»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea sfântului Ioan Botezătorul, 7/20 ianuarie 1997)

A fost Dumnezeu înțeles vreodată de om?

Din toate timpurile Dumnezeu S-a manifestat antinomic, adesea chiar paradoxal în aparență, și de aceea omul, cu mici excepții, nu L-a înțeles niciodată; și pentru că nu L-a înțeles, mereu I-a stat împotriva. Lucrările Sale sunt simultan și simple (lucrate cu iconomie și ergonomie), și complexe (legile interacțiunii universale, similitudinea organizatorică dintre macrocosmos și microcosmos, întrepătrunderea dintre lumea văzută și cea nevăzută, și legăturile tainice dintre ele: corpuscul-undă, foton-energie-materie, electricitate-magnetism etc.). Învățăturile Sale sunt și ușoare, dar și grele: ușoare, pentru că promovează firescul iubirii, al moralității, al traiului sănătos și simplu; și grele, pentru că apasă pe conștiințele trufașe, individualiste ale oamenilor. Legile Sale sunt simultan imuabile, dar și într-o continuă perfecționare (plinire); sunt neschimbate pentru că sunt zidite pe adevăruri fundamentale, dar sunt perfectibile pentru că sunt deslușite treptat, de fiecare dată într-o formă adaptată puterii de asimilare și înțelegere a omului (aceasta fiind ea însăși într-o lentă evoluție pozitivă).

Dumnezeu nu este niciodată absent, iar reprezentanții Săi (îngerii de pe pământ și din ceruri) nu au libertăți absolute. El nu a murit, așa cum credea Nietzsche, nu doarme, nu obosește, dar Se odihnește în om, dacă acesta Îi oferă locaș iubitor în inima sa. El lucrează mereu: «*Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez*» (Ev. Ioan, 5/17). Dumnezeu are dușmani:

- pe diavol și pe slugile lui;
- pe omul indiferent și disprețuitor;

– pe omul care I se substituie (Antichrist) pe pământ.

Dumnezeu promite o finalitate acestei stări de lucruri în care binele și răul coexistă, după cum a voit omul la început. Realizarea acesteia a început îndată după căderea omului și s-a desfășurat în etape:

- promisiunea (v. *Facerea*, 3/15);
- alegerea unui popor al făgăduinței cea care a fost dată lui Avraam (v. *Facerea*, 22/17);
- aducerea Legii pe pământ (v. *Ieșirea*, 20/1-17);
- proorocii, care trebuiau să întrețină vie flacăra credinței curate;
- Mesia și jertfa Sa, Care aduce mântuirea obiectivă în lume și golește iadul de sufletele celor drepti, care așteptau de veacuri venirea lui Hristos; balaurul cel vechi, care este diavolul și satana, a fost legat pentru o mie de ani (v. *Apocalipsa*, 20/2);
- Duhul Sfânt și înființarea Bisericii la Cincizecime;
- înălțarea la cer și așezarea Fiului de-a dreapta Tatălui: premisa celei de a doua veniri întru slavă împărătească;
- o mie de ani de mărturisire a celor muceniciți, «*tăiați pentru mărturia lui Iisus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat Fiarei, nici chipului ei*» (*Apocalipsa*, 20/4). În acest răstimp s-au înlănțuit atât evenimente tragice, care au rămas înscrise în istorie: calvarul Bisericii primare, persecuțiile, martirajele; cât și biruințele Bisericii lui Hristos prin cele 7 Sinoade Ecumenice (între anii 325-787, era creștină);
- anul 1054, când a avut loc marea schismă în Biserică, atunci când diavolul a fost dezlegat câtăva vreme (v. *Apocalipsa*, 20/3);
- împărăția de o mie de ani a sfinților: «*și ei au înviat și au împărășit cu Hristos o mie de ani*» (*Apocalipsa*, 20/4), dar și o mie de ani de întuneric pentru lume, urmare a schismei din anul 1054: protestantismul, ofensiva islamului, inchiziția, ghilotina, iluminismul, dictatura proletară, fascismul, masoneria, neo-protestantismul, curentele demonice, războaiele mondiale, holocausturi, genocide etc.;
- sfârșitul celor o mie de ani al împărăției sfinților, când satana «*va ieși să amăgească neamurile [...] și să înconjoare tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar s-a coborât foc din cer și i-a mistuit*» (*Apocalipsa*, 20/8,9);
- a doua venire a Domnului (v. *Ev. Matei*, 24/30), (v. *Apocalipsa*, 22/12), care aduce pe pământ plata fiecăruia, după cum este fapta lui, dar care aduce și izbăvirea celor drepti;
- învierea morților (v. *Apocalipsa*, 20/12,13);
- întâmpinarea Lui de către un popor curat («*Fericiți cei care-și spală veșmintele lor...*» – *Apocalipsa*, 22/14);
- chemarea Lui de către cei credincioși («*Duhul și mireasa zic: „Vino!”*» – *Apocalipsa*, 22/17);
- «*și cărțile au fost deschise [...] și morții au fost judecați [...] potrivit cu faptele lor*» (*Apocalipsa*, 20/12,13);
- «*și slugile Lui Îi vor sluji Lui*» (*Apocalipsa*, 22/3).

De aceea, omul trebuie să se cerceteze pe sine pentru a vedea dacă este pregătit pentru întâlnirea cu Hristos. Fiecare individ responsabil trebuie să-și răspundă sieși cu sinceritate la câteva întrebări fundamentale:

1. Cine sunt eu?
2. Unde sunt? (localizare în spațiu, dar și în timp)
3. Cărei biserici aparțin? (dacă aparțin vreuneia)
4. Ce știu? (și ce nu știu)
5. Ce fac? (și ce nu fac)
6. Cum trăiesc? (și dacă mai trăiesc)
7. Ce voi fi? (și unde și cu cine voi fi)
8. Voi fi?

Întrebările pot fi urmate de răspunsuri negative sau pozitive. Cele negative invită nu numai la meditație profundă, dar și la acțiune. De exemplu, un răspuns de genul „*Aparțin de Biserica Ortodoxă*“, la întrebarea 3, este doar o premisă necesară, dar insuficientă pentru mântuire atâta timp cât răspunsul la întrebarea 8 rămâne incert. Abia răspunsul la întrebarea 6 demonstrează că dacă „*trăiesc conform voinței lui Dumnezeu*“, am siguranța mântuirii. Alt exemplu: răspunsul „*Fac binele și mă feresc de rău*“, la întrebarea 5, nu cantonează obligatoriu binele în sfera necesarului. Binele este folositor numai dacă se face în numele lui Hristos și pentru Hristos, chiar dacă este aplicabil – aparent – creației.

În urma cercetării de sine urmează, așadar, acțiunea, care presupune o schimbare calitativă substanțială: „*Nu pot rămâne așa; trebuie să fac ceva*“. Cine nu este în duh de biserică, trebuie să intre și să stea în duh de biserică, deoarece biserica are Duhul lui Dumnezeu, căci biserica este a sfinților, despre care zice Domnul: «*Sfinții au Duhul lui Dumnezeu și toți trăiesc în Mine și sunt asemenea Mie și Mă așteaptă să ajung cu voi, cei mai mici, să ajung până la ziua Mea și a lor, ziua plinirii vremii, ziua Domnului*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 20 iulie/2 august 2001). Iar dacă biserica nu mai are Duhul lui Dumnezeu, trebuie cercetat ce anume a alungat Duhul. Cine nu trăiește în voia lui Dumnezeu, ci în voia lui, trebuie atunci să lucreze la modelarea voinței lui; cine are doi împărați (pe Dumnezeu și pe mamona – duhul lumii acesteia), trebuie să renunțe la cel care aduce moarte, căci nu poate sluji la doi domni (dintre care unul aduce moarte) și să rămână viu. Așadar:

- va alege slujirea exclusivă a lui Dumnezeu;
 - va chema numele Lui («*Vino, Doamne Iisuse!*» – Apocalipsa, 22/17);
 - va căuta pe poporul Domnului, cel curat (care-L așteaptă pe Dumnezeu), ca să-l ia de model.
- Dar ce înseamnă popor curat? Cum va fi el recunoscut dintre toți care se numesc pe sine creștini? Poporul curat trăiește, deja, pentru și în împărăția lui Dumnezeu, căci creștinii Lui o poartă pe ea în inima lor:
- trăiesc ca îngerii din ceruri, care nici nu se însoară, nici nu se mărită (v. *1 Corinteni*, 7/29);
 - „*fug*“ de lume și de ispitele ei, căci prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu, iar stăpânitorul lumii acesteia este diavolul (v. *Ev. Ioan*, 14/30; 16/8);
 - împlinesc voia lui Dumnezeu privitoare la hrană (v. *Facerea*, 1/29), portul de zi cu zi (v. *1 Corinteni*, 11/6) și conduită (v. *1 Corinteni*, 5/9-11).
- Dar cine îi învață pe acești creștini așa? Sfânta Scriptură, în primul rând, așa cum am arătat mai sus prin temeiu-rile biblice menționate, și apoi Cuvântul lui Dumnezeu, prin grija sa pentru cei care-l primesc cu credință și cu dragoste.

Somnul rațiunii naște păcatul

Încă din anul 1834, atribuindu-și titlul de „*sfinți ai ultimelor zile*“ (deși în mod gratuit, datorită învățăturilor lor rătăcite), mormonii au intuit o cerință imperioasă: sfințenia, care lipsea în bisericile creștine ale vremii, numite de ei „*apostate*“. Este vorba aici nu doar de o etichetă adusă cuminenței sfioase, îngrijorată în a nu da prilejuri de pedepsire, ci de acea curățenie de trup, de suflet și de duh, care face casă luminoasă Duhului Sfânt în om. Ideea de sfințenie, veche cât omenirea, deși ilustra singura cale de împăcare cu Dumnezeu, căzuse în desuetudine îndată ce bisericile lumii au început să cocheteze cu părerea că păcatul este o manifestare naturală, inevitabilă, a vieții, împotriva căruia lupta se duce neîntrerupt, fiecare victorie însemnând începutul unei noi înfrângeri. Ineficiența acestei lupte duse de biserici fără tragere de inimă și mai mult pe cont propriu, ignorându-se uneori deliberat posibilul aport al oștirilor cerești, a învins entuziasmul celor puțini care gustaseră dulceața împărăției cerurilor, aducând, în schimb, delăsare, dezamăgire și refulări.

Curând, teologii creștini au început a se întreba retoric: „*Oare, mai este cineva fără păcat?*“, aducând în acest scop și argumente din sfânta Scriptură (v. *1 Ioan*, 1/8-10; *Iacov*, 4/17), și îndată oferind spre degustare mărul otrăvit al defetismului: «*Oare, Hristos a venit pentru cei drepți? sau pentru cei păcătoși, ca să-i cheme la pocăință?*» (v. *Ev. Matei*, 9/13). Deci, au concluzionat ei, biserica nu e formată numai din sfinți, ci neapărat și din păcătoși. Din nefericire, realitățile vieții păreau a le confirma pe deplin raționamentul, deși nu le dezvăluiau, totodată, și care era partea lor de vină: superficialitatea, delăsarea, suficiența de sine și mai ales propria înclinație spre păcat, care duce la despărțirea de Dumnezeu și la întunecarea minții. Or, această întunecare a minții odrăslea un raționament vicios în care păcatul apărea ca un atribut inevitabil și veșnic pentru omenire.

În realitate păcatul nu are un caracter inevitabil, decât până la venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, Cel fără de păcat, «*Care S-a dat pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptarea noastră*» (*Romani*, 5/12), făcând ca «*harul să împărățească prin dreptate*» (*Romani*, 5/21). Față de această jertfă, omul trebuie să se încline și să se hotărăască: «*Rămâne-vom, oare, în păcat, ca să se înmulțească harul?*» (*Romani*, 6/1). Sfântul apostol Pavel răspunde prompt, trasând opțiunea detașării nete de păcat, ca fiind atât posibilă cât și ireversibilă: «*Nicidecum! Noi, care am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat?*» (*Romani*, 6/2).

Sfântul Chiril din Alexandria arată că «*numai însușindu-ne starea de jertfă a lui Hristos putem și noi intra la Tatăl. [...] Hristos este ardere de tot, adică întreg și nu în parte, oferindu-Se spre miros de bună mireasmă lui Dumnezeu și Tatăl. Prin aceasta este cu adevărat Sfântul Sfinților. Dar ne-am sfințit și noi în El*» (*Glaphyra*. P. G., 69, col. 545-552).

Biserica devine nu numai un obiectiv al sfințirii care se revarsă din ceruri de la Dumnezeu, ci și locul unde creștinii își pot cultiva virtuțile: «*Jertfa noastră, ca renunțare la păcate – formele variate ale egoismului – ia forma virtuților. De aceea Biserica este și locul în care se cultivă virtuțile, cu deschideri iubitoare spre Dumnezeu, după asemănarea lui Hristos, Care este „ființa virtuților“*» (Pr. D. Stăniloae, „*Teologia dogmatică ortodoxă*“, Ed. I.B.M. al B.O.R., București, 1978, vol. II, pag. 221).

Pe acest fundal, apologeții trăirilor împărțite (și cu lumea și cu Dumnezeu; și, altfel spus, atât cu păcatul, cât și cu aspirația continuă, dar inefficientă, spre sfințenie), cei ce propovăduiesc o biserică de „*căldicei*“, uitând plata amară a acesteia (v. *Apocalipsa*, 3/15-16), vor susține că biserica este o pepinieră de „*aspiranți spre sfințenie*“, de „*bolnavi care au nevoie de doctor*“, și vor întreba: „*Oare, este nevoie de a crea o biserică separată de lume, o biserică de «sfinți»? Cine ne-a pus pe noi judecători peste alții ca să-i clasificăm pe oameni în sfinți și păcătoși? Oare, cei ce se cred pe sine «sfinți», nu cad automat din sfințenie prin simpla lor părere, de fapt o opțiune clară spre păcatul truției în care, căzuți fiind, se autoproclemă «aleși»?*“.

Este adevărat că Hristos a venit pentru păcătoși, dar nu ca ei să rămână păcătoși, ci să se învrednicească de baia nașterii din nou, care-i face fii, iar în calitate de fii pot participa la Cina Euharistică, adică sunt vii în biserică.

Cine din nevrrednicie nu ia Trupul și Sângele Domnului, este mort în biserică, deși se crede viu (v. *Ev. Ioan, 6/53-58*). Cine cu nevrrednicie ia Trupul și Sângele Domnului, o face spre osândă și spre moarte (v. *I Corinteni, 11/27-30*). Hristos a propovăduit tuturor cuvântul Său, dar i-a împărțit numai pe ucenici, iar Iuda Iscarioteanul, având păcatul lăcomiei, a luat fărâmița spre moarte. Și, iarăși, toți primiseră cuvântul prin care au fost spălați, dar nu toți erau curați (v. *Ev. Ioan, 13/11*). Paradoxal, până și rugăciunea „*Tatăl nostru*“, atât de cunoscută încât o invocă și hoții de buzunare înainte de a-și „*aranja*“ victimele, este o rugăciune destinată doar ucenicilor lui Iisus Hristos. Numai cei ce sunt cu adevărat ucenici ajung la înălțimea Învățătorului lor și capătă astfel calitatea de fii și, abia în această calitate, și numai așa, au dreptul de a rosti rugăciunea „*Tatăl nostru*“.

Biserica, trup al lui Hristos

Biserica este Trup al lui Hristos atâta vreme cât primește cu curăție Trupul și Sângele Lui prin sfânta Împărtașanie. Dar dacă primește Sfintele Taine ca Iuda, va avea, inevitabil, destinul acestuia: atunci mădulele ei sunt mlădițe uscate, care se taie și se aruncă în foc (v. *Ev. Ioan, 15/5-6*).

Dar Dumnezeu are întotdeauna păstrată o Biserică formată din mlădițe care au rămas în viță, căci El a făgăduit că va rămâne cu cei sfinți până la sfârșitul veacurilor (v. *Ev. Matei, 28/20*).

Sfințenia nu este, deci, o pretenție exagerată și imposibilă. Ea este o necesitate formulată de Dumnezeu încă de la începutul lumii văzute: «*Adam a fost pus în grădina din Eden ca s-o lucreze și s-o păzească*» (Facerea, 2/15). De cine s-o păzească, de vreme ce nu avea dușmani? Trebuia s-o păzească de căderea lui din sfințenie, de întinarea cu păcatul neascultării.

Sfințiți-vă, și veți fi sfinți!

Apoi, la primirea Legii, Moise a reînnoit îndemnul lui Dumnezeu la sfințenie: «*Să-Mi fiți popor sfânt!*» (Ieșirea, 22/31); «*Sfințiți-vă, și veți fi sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeuul vostru, sfânt sunt*» (Leviticul, 11/44; I Petru, 1/16).

Dar cum se face sfințirea? Ea se face prin cuvântul lui Dumnezeu: «*Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. [...] Pentru ei, Eu Mă sfințesc pe Mine Însuși, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr*» (Ev. Ioan, 17/17-19). Sfințenia nu este, deci, o opțiune a unei elite, și în nici un caz un privilegiu rezervat castei preoților. Tot poporul primește cuvântul lui Dumnezeu și toți sunt chemați la sfințenie: «*Deci, de se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfințit, de bună trebuință Stăpânului, potrivit pentru tot lucrul bun*» (II Timotei, 2/21).

Sfințirea omului este împlinirea voinței lui Dumnezeu: «*Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră; ca să vă feriți de desfrânare, ca să știe fiecare din voi să-și stăpânească vasul său întru sfințenie și cinste. [...] Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire*» (I Tesaloniceni, 4/3,4,7).

Așadar, pentru că sfinții nu aparțin altei lumi, ei nu trebuie detașați de viața noastră, căci în acest caz ar exista tentația unei cinstiri superficiale, care s-ar manifesta neapărat de la distanță, o distanță care ar separa pentru veșnicie lumea văzută de cea nevăzută. Ei sunt o realitate vie și sunt cu noi și sunt printre noi, cu condiția ca noi să avem curăția simțurilor și a vieții pentru a-i putea descoperi și mai ales a nu-i alunga de la noi. Biserica sfinților devine o realitate dacă păstrăm peste noi lucrarea sfințitoare a lui Dumnezeu: «*Și Însuși Dumnezeuul păcii să vă sfințească pe voi desăvârșit; și duhul vostru și sufletul și trupul păzească-se în întregime, fără prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos*» (I Tesaloniceni, 5/23). Așadar, sfințirea nu este lipsită de motivație, de orientare și de finalitate: perspectiva sfințeniei este întâlnirea cu Hristos la a doua Sa venire. Biserica sfinților este, deci, mireasa care se pregătește cu untdelemn sfințit în candelă și cu haine neprihănite pentru a ieși în întâmpinarea Mirelui (v. *Ev. Matei, cap. 25*).

Totodată, sfințirea este o lucrare proprie Duhului Sfânt. Omul este chemat doar să-și pregătească ogorul, să-l facă primitor și cald pentru sămânța cuvântului lui Dumnezeu: «*Vine vremea Scripturii care spune că toți vor fi plini atunci de cunoștința Duhului Sfânt și nu se va mai întreba frate pe frate: „Ce a spus sau ce a răspuns Dumnezeu?“*, căci tot trupul va fi plin de cunoștința Duhului Sfânt și toate cele ascunse se vor învedera atunci» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 10/23 iulie 1991), (Ieremia, 31/34); căci cuvântul lui Dumnezeu este pentru cei duhovnicești, nu pentru cei nepăsători și firești: «*Cuvintele Duhului Sfânt sunt pentru cei duhovnicești, care au pe Duhul Sfânt, coborât de la Dumnezeu înăuntrul lor; care stau învăluiți cu Duhul Sfânt și lucrează tainele Lui în mijlocul oamenilor*» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 mai/6 iunie 1993).

O dilemă existențială: între păcat și sfințenie

Cum a primit biserica din lume chemarea Duhului spre sfințenie? Am văzut, deja, cum unii au considerat despărțirea de păcat ca fiind imposibilă. „*S-a mântuit el tâlharul de pe cruce, care a făcut atâtea blestemății, darămite noi, care n-am omorât pe nimeni, că mare e mila lui Dumnezeu!*“ – vor încerca ei să se încurajeze. Drept este că Dumnezeu este milostiv, dar și că va judeca după dreptate. Tâlharul de pe cruce s-a pocăit, dar nici n-a mai făcut

păcate, căci a rămas răstignit pe cruce. Or, păcătoșii, indulgenți cu sine, nu vor să rămână pe cruce și să răstignească astfel păcatele lor. Zaheu vameșul a fost iertat, dar n-a mai păcătuit. Tot așa și Maria Magdalena. Condiția iertării este, așadar, moartea față de păcat. Alții au încercat să arate că s-ar putea face o împăcare între păcat și sfințenie, ca și cum s-ar putea păstra netulburată lumina, punând-o, împreună cu întunericul, sub obroc. Alții sunt mai farisei, declamând cu demagogie că aparțin de o biserică zisă „*una sfântă, sobornicească și apostolească*” și care automat îi sfințește. Ei uită deliberat că:

- biserica nu mai este de mult una, ci mai multe, chiar dacă se dezmiardă (incorect!) unele pe altele cu apelativul „*surori*”;
- biserica sfântă de pe pământ a fost cucerită de tagma păcătoșilor, care au ocupat-o și i-au alungat pe sfinți în Biserica din ceruri, la locul (zic ei) „*ce li se cuvine*”;
- apostolicitatea a fost și ea mutată, odată cu apostolii și proorocii, în lumea cea nevăzută;
- sobornicitatea mai este doar ocazională, și, oricum, ea a fost furată de la bisericile locale ale lui Hristos și înșușită de bisericile instituționalizate, organisme-fantomă, care, după ce au „*cucerit*” lumea și s-au amestecat cu totul cu ea, au devenit „*universale*”, adică ale lumii.

Chemarea la Cina Domnului

Dumnezeu însă nu Se lasă nesocotit la nesfârșit (v. *Galateni*, 6/7). La plinirea vremii și a proorociilor El a suflat în trâmbițele Sale apocaliptice pentru a trezi lumea din confuzie și nepăsare. Cuvântul Său se aude acum până la marginile lumii și cheamă la cina Fiului de Împărat pe toți cei risipiți pe la răspântii; îi cheamă să se îmbrace în sfințenie și în haină de nuntă și să vină la cină: «*O, copii ai Ierusalimului coborât cu Mine prin această lucrare! Iată-Mă cu voi prin cuvânt. [...] Iată, am sunat și v-am cules de la locurile voastre ca să stăm și să cinăm din nou. [...] Eu sunt Mirele, voi sunteți mireasa Mea cea adevărată, cea cu candela aprinsă, cea înțeleaptă, care știe de la Mine cum să vegheze, cum să se îmbrace și cine s-o îmbrace*» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Chemarea găsește, așadar, ecou doar în cea aleasă, mireasa lui Hristos, Biserica Nouă Ierusalim, care trăiește credința pe care o propovăduiește, și de aceea ea este însăși mireasa cea adevărată, care ține aprinsă candela iubirii, care este învățată și învață să vegheze (să aștepte pe Hristos), cum să se îmbrace în Domnul Iisus Hristos (v. *Romani*, 14/14) (luînd coiful izbăvirii și platoșa dreptății) și cine s-o îmbrace (preoția nou așezată prin har). În schimb, nepăsarea preoților din bisericile din lume i-a îndepărtat pe oameni de sfințenie și de adevăr: «*Și am început să strig și să Mă uit și să văd venind săracii și schiopii și mușii și rătăciții și leproșii, dar ei nu știau cum să vină, nu mai știau cărarea dacă cei ce îi învățau pe ei nu mai vegheau cu Dumnezeu și nu mai știau că trebuie să vină Mirele*» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Într-adevăr, unii păstori ai bisericilor din lume propovăduiesc o atitudine de indiferență față de clipa întâlnirii cu Hristos, pe care «*n-o știe nimeni, decât Tatăl*», zic ei, citând corect din Scripturi, dar interpretând tendențios, căci tot Scripturile spun: «*Eu și Tatăl, una suntem*» (Ev. Ioan, 10/30). Motivația lor ar putea fi cu totul alta: nu atât de a observa scrupulos cuvântul Scripturii – și mai ales litera sa – cât teama de a nu fi surprinși într-o stare de vinovată nepregătire pentru a doua venire a Domnului. S-ar mai putea crede că atitudinea de distanțare este influențată de anumite proorocii hazardate, făcute de unele secte, care de-a lungul istoriei au „*prevăzut*”, succesiv, noi „*date precise*” privind „*sfârșitul lumii*”, și care mereu nu s-au împlinit. Este aici o tragică consecință a despărțirii de Dumnezeu a omului bisericii, până la a nu-L mai recunoaște atunci când El vine și Se prezintă personal. Câtă distanță față de disponibilitatea imediată și totală a lui Avraam: «*Doamne, de am aflat har înaintea Ta, nu ocoli pe robul Tău*» (Facerea, 18/3); a lui Moise: «*Iată-mă, Doamne!*» (Ieșirea, 3/4); sau cea copleșită de smerenie, a lui David: «*Cine sunt eu, Doamne, Dumnezeul meu, și ce este casa mea, de m-ai mărit așa?*» (II Regi, 7/18); a lui Ieremia: «*O, Doamne, Dumnezeule, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr*» (Ieremia, 1/6); a lui Saul din Tars: «*Doamne, ce voiești să faci?*» (Faptele Apostolilor, 9/6); a sfintei Virginia: «*Doamne, iată, Îți dau un ochi, întoarce-Te să-l iei*» (citat din *Viața sfintei Virginia*). Nepăsarea preoților i-a încurajat la nepăsare și pe cei obișnuiți deja să se îndemne unii pe alții cu zicala: „*mănâncă și bea bine, că nu se știe ziua de mâine!*”.

Ca și în vremea lui Noe, oamenii de azi mănâncă, beau, se însoară și se mărită, nepăsători la reîntoarcerea lui Hristos, acum, ca Judecător al lumii. Lucrarea cea potrivnică lui Dumnezeu lovește în pregătirea biruinței cerești pe pământ prin slugile lui antichrist, care aduc amăgirea pe pământ și îndeamnă omul la întinare: «*Nu-i place lui antichrist sfințenia; nu-i place, că nu-l lasă sfințenia să fie în poftă și în mări și în desfătări*» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Antichrist, îmbrăcat în haină de biserică și deghizat în slujitor al lui Dumnezeu, a săvârșit împlinirea proorociilor privind păcatul lepădării de credință, «*vrând să îplinească el Scripturile de nou Ierusalim între cer și pământ. Dar el e orb și fără minte și nu știe că Scripturile sunt pentru cei sfinți, nu pentru el, iar pentru el sunt blestemele Scripturilor*» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 28 septembrie/11 octombrie 1998).

Nepăsarea alungă sfințenia

Slujitorii din bisericile lumii s-au dezobișnuit să sancționeze lipsa sfințeniei. Altădată, până și cei chemați, catehumenii (care, oricum, urmau o „*cură de dezintoxicare*“ de păcate), erau scoși afară din slujbe atunci când se apropiau momente solemne, de mare sfințenie: «*Cei chemați, ieșiți! Câți sunteți chemați, ieșiți, ca nimeni din cei chemați să nu rămână!*» (din sfânta Liturghie a sfântului Ioan Gură de Aur), și rămâneau doar cei credincioși, adică cei sfinți. Pentru ei se pregătea chemarea «*Să luăm aminte, Sfintele se dau sfinților!*», ceea ce însemna că sfânta Euharistie se administra sfinților, nu păcătoșilor. De aceea, în prezent, culmea desfigurării în responsabilitatea preoțescă o atinge nepăsarea și ușurătatea cu care se distribuie sfânta Împărtășanie, de-a valma, fără o minimă cercetare, turmei de creștini conformiști-ritualiști, obișnuiți a călca pragul bisericii din An în Paști. Nepăsarea a dus la cucerirea teritorială pe care necurăția lumii a făcut-o în interiorul bisericii prin nedestoinicia preoților așezați peste turma lui Hristos: «*...au lăsat pe cezarul să intre peste toate ale Domnului, până ce a nimicit curățenia și sfințenia cea din biserică, până ce a strămutat tot ce a fost bine așezat de părinți, și slujitorii bisericii s-au lăsat cumpărați de cele de pe pământ, și apoi s-au lăsat înghițiți de tot ce este astăzi în lucru, iar pe Domnul L-au înșelat*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Este aici, în cuvântul lui Dumnezeu, o dezvăluire a decăderii treptate a slujitorilor bisericii, mai întâi în gustarea tentațiilor, zise „*nevinovate*“, ale lumii, apoi în compromisuri cu lumea și, în fine, în trădarea lui Hristos, vânzându-L și ei ca și Iuda. Degradarea tainei spovedaniei (care a ajuns cea mai vândută taină, sub toate aspectele posibile), înrolarea în slujba poliției politice comuniste atee, cumpărarea cu bani a demnităților bisericesti, sau însuși vinderea slujbelor – care ar trebui să fie gratuite, chiar dacă preotul rămâne în grija enoriașilor săi – sunt câteva din formele pe care le-a îmbrăcat această trădare.

Dar Domnul Și-a ales un popor sfânt, noul Israel, ca să fie unealta Lui cu care «*va însămânța din nou ca la început, și se va arăta din nou Edenul cel sfânt și curat și nesticăcios*». Poporul Noului Ierusalim este popor cu pecete cerească, popor chemat să intre în «*corabia sfințeniei de duh și de trup*», chemat la înțelepciune, la lucrarea Împărăției lui Dumnezeu. Sfințenia acestui popor este o stare care trebuie ocrotită cu grijă: «*Fii înțelept și nu-ți murdări nici ochii, nici auzul, nici mintea, nici hrana, și pune mânuța la lucru și fă-ți cu munca ta și îndeletnicește-te să te dezlipești de dușmanii Duhului Sfânt*» (citate din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

O biserică a sfinților

Sfințenia aduce asemănarea cu Dumnezeu: «*Căutați și semănați cu Mine, și veți vedea apoi cu cine semănați, și vă veți bucura*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Sfințenia lucrează în creștin după cuvântul Domnului: prin sfărâmarea idolilor lui, prin sfărâmarea poftelor și a fărâdelegii. Sfințenia nu este egoistă, ci se lucrează în sfat de trezvie cu toată obștea creștină. Creștinul nu mai mănâncă și nu mai bea la masa lumii și pe la răspântii și pe la toate colțurile făcând pe plac lui satana. El nu mai ia din mâna celor fără de Dumnezeu, nu mai primește spre hrană mortăciuni și nu mai ia spre băutură licori îmbătătoare. El se ferește ca de foc de orice spurcăciune; el fuge de învățătura lumii, luată de pe drum, în amestecare cu limbi străine de Dumnezeu; el fuge de știința lui antichrist, care-l îndepărtează de înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu, ce izvorăște din cer; el fuge de învățătura de la oameni cu fața ascunsă, căci aceștia sunt slugile iadului. Creștinul își lucrează cu mâinile sale pe cele trebuincioase, și nu iubește luxul, bogăția și poftele veacului acestuia. El își ferește copiii de învățătura care vine prin fereastra lui antichrist (televizorul) și prin deșertăciunile lumii, ca să-i poată da curați lui Dumnezeu. Creștinul se pregătește de vremurile de încercare, când cezarul va căuta să subjuge pe orice om prin puterea banilor săi. Creștinul înțelept se lasă lucrat de cuvântul lui Dumnezeu, care-i deschide mintea și înțelepciunea și ochii cerești ca să vadă primejdiile din jurul său și din jurul casei sale. El nu se cheltuiește pe sine pe deșertăciuni, ci se adună de pe drum și se așează la priveghere și la rugăciune, împlinind cu bucurie îndemnul Domnului: «*...stai în casa ta, și să lucrezi sfințenie peste tine, că nu mai e vremea să ieși și să treci printre morți [...] și tu vei fi așezat pe pământ nou și în cer nou, după cum Domnul ți-a făgăduit*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993; Apocalipsa, 20/11; II Petru, 3/10). Domnul pecetluiește cu pace sfântă aceste făgăduințe făcute poporului Său, care-L iubește: «*...tu ești popor binecuvântat. [...] Să fie pace între tine și Dumnezeu, și așa să trăiești în veci. [...] Pace și răbdare sfântă, pace sfântă peste voi, fiilor! [...] Mirul Duhului Sfânt să curgă peste voi și să vă umple de puterea care vine de la lucrarea sfințeniei. [...] Pace și Ierusalim nou peste tine, popor al slavei care vine de la Mine! Ierusalime, fii vrednic de numele tău nou, care vine din ceruri, că slava Mea te va însoți, și vor cunoaște noroadale pe poporul Meu cel binecuvântat*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Toate bisericile din lume Îl au pe Hristos, pentru că Îl mărturisesc prin viu grai, dar ele Îl cinstesc și Îl arată lumii așa cum Îl au din faptele lor: Hristos mort, răstignit pe cruce și așezat așa în fața scaunului cel de sus, în Sfântul Altar, trup și sânge, Care veșnic tace, pironit pe cruce și cu fața întoarsă de la oameni. Așa Îl au și așa Îl cinstesc și așa Îl arată și Îl dau spre împărtășire enoriașilor lor.

Biserica Noul Ierusalim Îl are pe Hristos viu și lucrător prin cuvânt, și așa Îl primește și așa Îl mărturisește oamenilor: Dreptul Judecător stând viu pe tronul crucii și mereu vorbindu-le și pregătindu-i cu Trup și Sânge și Cuvânt viu, pentru a doua Sa venire.

Dumnezeu, prin binecuvântările și proorociile Sale, face din Biserica Noul Ierusalim o Biserică nouă, o Biserică vie, care este și va fi o Biserică a sfinților.

Cine vorbea prin Sfânta Virginia?

«Israele, poporul Meu, nu schimba credința ta! Credința curată și nepătată este credința ortodoxă și religia ortodoxă. Amin.»

(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 mai/3 iunie 1974)

Vocea contestatarilor

O obiecție minuțios argumentată împotriva autenticității duhului proorociei, întâlnit la sfânta Virginia, speculează tocmai maniera neobișnuită de comunicare pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a vorbi prin „vasul” Său ales, sfânta proorociță Virginia: întotdeauna ea proorocea aflată în somn adânc. Să reproducem, mai întâi, argumentele detaliate, aduse de un profesor al Facultății de Teologie, contestatar al sfintei Virginia:

«În Ortodoxie nimic nu îngrădește libertatea omului. Somnul în care cădea Virginia încalcă voința liberă a omului. Lucrarea de mântuire presupune sinergia voinței lui Dumnezeu și a omului. Fecioara Maria, când L-a primit pe Mântuitorul în ea, a fost perfect conștientă și și-a exprimat liber consimțământul, prin cuvintele: „Iată roaba Domnului”. Virginia pare a fi posedată de un duh care încalcă libera ei voință și gândire, așa cum se întâmplă cu demonizații. Nici aceștia nu știu ce fac și ce zic, iar când îi slăbește diavolul, nu-și amintesc ce s-a întâmplat cu ei. Numai acest semn, și ar fi suficient să nu mai dai credibilitate cuvintelor acestei femei, oricare ar fi ele. Așa se povestește în Pateric despre un călugăr pe care-l scula diavolul noaptea la rugăciune, până când l-a epuizat fizic. Abia apoi a mărturisit duhovnicului că un „înger” nu-l lasă noaptea să se odihnească suficient.

În concluzie, dacă această lucrare ar fi fost de la Dumnezeu, voința liberă și conștiența proorociței Virginia nu ar fi fost alterate».

Dumnezeu nu este oficial

Sfânta Scriptură oferă numeroase exemple din care rezultă că maniera de comunicare dintre Dumnezeu și om nu a fost niciodată stereotipă și convențională, iar voința liberă a omului n-a fost nicicând încălcată. Însăși căldura paternă cu care vorbește astăzi Tatăl ceresc elimină orice suspiciune de acest gen: «Moise a fost credincios în casa Tatălui Meu, întru lucrarea Tatălui Meu, dar n-a fost oficial. Eu, iarăși, la fel am fost casei Tatălui Meu, care nu este de pe pământ. Apostolii Mei erau căutați de toți cei de atunci ca să fie stârpiți pentru că nu erau trecuți în rândul celor cu drepturi după lege. Și iată, aceștia mai mici dintre ei, care sunt scriși în carte că vor fi în vremea aceasta, pentru că este scrisă în prooroci lucrarea aceasta, și cele cerești nu pot fi înțelese de oficialii vremurilor, cei cerești nu sunt promovați de cei de pe pământ, căci Duhul Sfânt suflă unde voiește și Domnul nu poate să fie mărginit de cei de pe pământ» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 3/16 iulie 1992).

Pe parcursul descoperirilor pe care le primea de la Dumnezeu în insula Patmos, sfântul Ioan Evanghelistul afirmă despre sine că:

1. Scrie ceea ce a primit prin înger (v. Apocalipsa, 1/1), de la cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu (v. Apocalipsa, 1/4) și de la Domnul Iisus Hristos (v. Apocalipsa, 1/5). Așadar, scrierea, ca act fizic, este posterioară descoperirii, și nu concomitentă cu ea. Deși în timpul revelației apar îndemnuri imperative: «Scrie!» (Apocalipsa, 19/9; 21/6), acestea au, mai degrabă, scopul de a întări responsabilitatea și angajamentul proorocului Ioan de a scrie întocmai și îndată ce revelația va lua sfârșit. Deci Ioan nu scria concomitent cu primirea descoperirii, ci ulterior acesteia, pentru a fi eliberat pe durata revelației de riscul participării conștiente, active, a trupului, prin simțurile sale fragile și limitate.

2. Afirmă că era «în duh» (v. Apocalipsa, 1/10). Deci, nu era «în trup». Această stare specială substituie porțile simțurilor trupului, cu altele, corespondente, ale duhului. Ioan «vede», dar nu cu ochii (v. Apocalipsa, 1/12); Ioan «aude», dar nu cu urechile (Apocalipsa, 1/10).

3. Văzând pe Dumnezeu, cade la picioarele Lui ca un mort (v. Apocalipsa, 1/17 – sublin. ns.). O confirmare în plus a detașării de trup și a percepției speciale, extrasenzoriale, „scrierea” rămânând ca obligație posterioară.

4. Este chemat la cer și răspunde chemării, dar nu în trup, ci în duh (v. *Apocalipsa*, 4/1-2). Unde rămâne trupul lui? Fără îndoială, pe pământ, într-o stare asemănătoare cu cea prin care trecea sfânta Virginia când primea cuvântul lui Dumnezeu.

5. A plâns mult (v. *Apocalipsa*, 5/4), dar în duh, căci era cu duhul în ceruri.

6. A văzut și a auzit (v. *Apocalipsa*, 5/11; 6/1; 7/4; 8/2; 10/1), dar tot în duhul.

7. A vorbit cu îngerul (v. *Apocalipsa*, 10/9).

8. «A mâncat» o cărticică, cu gura și cu pântecul (deși, era în duhul!). Viziunea aceasta este pur simbolică, arătând darul proorociei speciale pe care l-a primit (v. *Apocalipsa*, 10/10-11).

9. A primit trestia de măsurat (v. *Apocalipsa*, 11/1) Biserica lui Dumnezeu, din cer (v. *Apocalipsa*, 11/19).

După toate acestea apare o schimbare radicală în plan temporal, duhul lui Ioan fiind transportat într-un viitor ales cu precizie de către înger.

10. A privit din cer desfășurarea urgiilor aduse pe pământ de cei șapte îngeri ai mâniei (v. *Apocalipsa*, cap.16).

11. A căzut cu fața la picioarele îngerului, ca să i se închine, dar a fost oprit de două ori (v. *Apocalipsa*, 19/10; 22/9).

12. A fost ridicat cu duhul pe un munte mare și înalt, de unde i s-a arătat Cetatea Sfântă Noul Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 21/10), pogorâtă de la Dumnezeu din cer.

13. A fost purtat (plimbat) cu duhul pe ulițele cetății (v. *Apocalipsa*, 22/1-2) și i s-a arătat strălucirea ei.

14. A fost îndemnat să nu pecetluiască cuvintele proorociei cărții Apocalipsei, arătându-i-se că proorociile rămân deschise (v. *Apocalipsa*, 22/10).

Așadar, nici o indicație despre așa-zisa „conștiință trează“ a proorocului, care devine vas al proorociei. Mai degrabă, totul s-a petrecut în extaz, în transă, într-o disociere temporară, dar profundă, între trup și duh. A simțit Ioan cu trupul ceva din lumea materială pe perioada revelației? Desigur că nu. Am văzut că simțurile lui transfigurate operau într-o lume transcendentală, cea nevăzută, unele planuri fiind plasate temporal la mai mult de două mii de ani depărtare.

Alterarea, chiar și parțială, a facultăților senzoriale, în prezența Ființei divine, este întâlnită și în alte ocazii.

Glăsuț care vine din cer

Saul, pe calea Damascului, a auzit glas din cer, dar nu vedea pe nimeni (v. *Faptele Apostolilor*, 9/8); asemenea și ceilalți oameni care mergeau împreună cu el. Această stare de orbire temporară s-a păstrat în continuare la Saul, dar nu și la ceilalți.

Petru, rugându-se în cetatea Iope, a avut viziunea „în extaz“ (aceste cuvinte arată o stare specială, diferită de luciditatea obișnuită, cotidiană) (v. *Faptele Apostolilor*, 11/5), primind îndemnuri care de la prima vedere îi stârneau împotriviri.

Pavel primește vedenie în vis: un macedonean îl solicită să treacă în Macedonia să-i ajute (v. *Faptele Apostolilor*, 16/9), și înțelege cu inima că îi vorbește Domnul (deși nu avea nici un criteriu rațional de discernământ pentru a fi sigur că mesajul vine de la Dumnezeu, și nu de la diavol).

Petru este scos din închisoare de un înger, într-o stare care s-ar putea numi „hipnotică“ – «nu știa că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede o vedenie» (Faptele Apostolilor, 12/9). Abia după eliberare Petru, «venindu-și în sine» (Faptele Apostolilor, 12/11), înțelege cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său ca să-l scoată din mâna lui Irod. Situația era atât de incredibilă încât s-a prelungit și la întâlnirea cu ucenicii, care credeau mai degrabă că este «îngerul lui» (v. Faptele Apostolilor, 12/15).

Este un caz tipic în care conștiința de sine a alesului lui Dumnezeu trece pe plan secund. El execută mașinal toate ordinele îngerului fără a-și pune problema unei „înșelări“ posibile din partea duhurilor vrăjmașe. Ce s-ar fi întâmplat dacă se îndoia sau dacă s-ar fi opus?

Vorbind cu smerenie despre sine, fără a-și dezvălui identitatea, Sfântul Apostol Pavel afirmă în Epistola a II-a către Corinteni că a fost răpit până la al treilea cer în urmă cu paisprezece ani, dar nu știe de a fost în trup sau fără trup (v. *II Corinteni*, 12/2-4). O atât de flagrantă neconcordanță între importanța descoperirilor (despre care zice că «nu este îngăduit omului să le rostească») și starea de incertitudine a facultăților spirituale proprii, nu se justifică decât într-un singur mod: Dumnezeu a modificat radical simțirea lui Pavel, astfel ca percepțiile sale extrasenzoriale să poată fi asimilate fără șocuri, fără violentarea porților simțurilor, obișnuite să lucreze în parametri normali, biologici, cu limitările de rigoare. De aceea el afirmă că „a auzit“ cuvinte care nu se pot rosti! Până și intensitatea mesajelor auditive sau vizuale trebuia modelată spre a nu distruge fizic receptorii biologici. Când nu s-a procedat așa, din motive speciale, efectele au fost impresionate: Saul din Tars orbește (temporar) atunci când Dumnezeu în mod intenționat vrea s-o facă pentru a-l scutura din starea sa de orbire spirituală (v. *Faptele Apostolilor*, 9/8); străjerii mormântului lui Iisus, văzându-l pe înger, s-au cutremurat și au căzut ca niște morți (v. *Ev. Matei*, 28/4); la Schimbarea la Față, ucenicii, auzind glas din cer, «au căzut cu fețele la pământ și s-au înspăimântat foarte tare» (Ev. Matei, 17/6).

Iezechiel este dus cu duhul în mijlocul unui câmp plin de oase omenești și este purtat împrejurul lor. Ele erau «foarte multe pe fața pământului» (Iezechiel, 37/2). El proorocește, la îndemnul Domnului, și oasele se alătură și se încheagă, alcătuiind trupuri (v. *Iezechiel*, 37/8). Apoi proorocește și cheamă Duhul din cele patru vânturi, și trupurile înviază (v. *Iezechiel*, 37/10). Acest scenariu este imaginar, sau Iezechiel a trăit (în duhul) o realitate vie? Este aceasta o repetiție generală, sau, cumva, un salt peste timp? Ce se poate spune cu certitudine este că „ieșirea din trup“ arată că simțurile lui Iezechiel sunt amorțite sau adormite sau suspendate temporar. Altminteri, Iezechiel n-ar fi putut percepe, cu toată forța duhului lui, realitatea vie a viziunii și mesajul ei.

Vise de noapte și tălmăcirea lor

O modalitate uzuală prin care Dumnezeu comunică omului voința Sa și pe care o întâlnim consemnată atât în Vechiul cât și în Noul Testament, este visul. Avraam primește cuvântul lui Dumnezeu în vis: «...fost-a cuvântul Domnului către Avraam noaptea, în vis, și a zis: „Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău, și răsplata ta va fi foarte mare“» (Facerea, 15/1). «Și a crezut Avraam pe Domnul și i s-a socotit aceasta ca dreptate» (Facerea, 15/6). Și tot în vis, în somn greu, însoțit de întuneric și frică mare (v. *Facerea*, 15/12), primește Avraam de la Dumnezeu proorocie asupra urmașilor săi.

Iacov visează o scară sprijinită de pământ și cu vârful atingând cerul. Domnul Însuși, așezat la capătul scării, îl binecuvintează pe el și pe urmașii lui, și prin aceștia toate neamurile pământului (v. *Facerea*, 28/12-15). Iacov a crezut. El nu și-a pus problema să-L legitimizeze pe Cel Care îl binecuvânta pentru a evita astfel o eventuală înșelare. Tot Iacov visează un înger care-l îndeamnă să se scoale, să părăsească ținutul în care se afla și să meargă în pământul său de naștere (v. *Facerea*, 31/11-13). Din nou Iacov a crezut. El a ascultat necondiționat de înger.

Samuel este chemat pe nume, în vedenie de noapte, de glasul Domnului (v. *I Regi*, 3/4), dar Samuel «nu cunoștea atunci glasul Domnului, și cuvântul Domnului nu i se descoperise încă» (I Regi, 3/7). Cu toate acestea, pentru Samuel această „necunoaștere“ nu a reprezentat un impediment. El a crezut că i-a vorbit Dumnezeu, și i-a povestit și preotului Eli vedenia, cu de-amănuntul (v. *I Regi*, 3/18).

Saul, împotrivindu-se cu tenacitate lui Dumnezeu, ajunge la mare strâmtorare, înspăimântându-se și tulburându-se inima lui (v. *I Regi*, 28/5). Abia atunci s-a hotărât să-L întrebe pe Domnul, «dar Domnul nu i-a răspuns nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci» (I Regi, 28/6).

Bătrânul Iosif primește în vis pe îngerul Domnului, care i se arată și îl îndeamnă să fugă în Egipt cu Maria și cu Fiul său (v. *Ev. Matei*, 1/20-25). Și iar i s-a arătat în vis îngerul, îndemnându-l să se întoarcă în pământul lui Israel (v. *Ev. Matei*, 2/19-21). E lesne de presupus ce s-ar fi întâmplat dacă Iosif s-ar fi îndoit că îngerul i-a vorbit în vis în numele lui Dumnezeu. Credința lui Iosif a fost mai presus de îndoiala că ar putea fi o înșelare de la diavolul.

O situație aparte o întâlnim când visele care vin de la Dumnezeu au ca destinație persoane oarecare, care nu sunt prooroci și nici măcar nu au vreo tangență cu sfințenia. Sunt aceste vise mai puțin credibile?

Iosif tâlcuiește două vise primite concomitent de mai-marele pitar și de mai-marele paharnic, sfetnici de seamă ai regelui Egiptului, arătându-le indirect, prin tâlcuirea lor, că ele reprezintă mesaje de la Dumnezeu: «Oare, tâlcuirile, nu sunt ele de la Dumnezeu? Spuneți-mi, dar, visele voastre!» (Facerea, 40/8).

Faraon visează un vis pe care Iosif i-l tâlcuiește, arătându-i că este de la Dumnezeu: «Nu eu, ci Dumnezeu va da răspuns pentru liniștirea lui Faraon» (Facerea, 41/16).

Proorocul Daniel, în afară de visele sale proprii (v. *Daniel*, cap. 7), tălmăcește și două vise ale lui Nabucodonosor (v. *Daniel*, cap. 2 și 4) ca pe niște proorocii autentice, venite de la Dumnezeu.

Ghedeon este îndemnat de către Domnul să asculte dialogul dintre doi oșteni oarecare, aflați de strajă în tabără, prin care unul povestește un vis, iar celălalt îl tălmăcește: «Auzind povestirea visului și tălmăcirea lui, Ghedeon s-a închinat Domnului» (Judecătorii, 7/15).

Solomon Îl primește în vis pe Dumnezeu, de la Care cere în dar «minte pricepută, ca să asculte și să judece poporul și să deosebească ce este bine și ce este rău» (III Regi, 3/9), iar Dumnezeu îi dă nu numai înțelepciune cerească, ci și bogăție, slavă și viață îndelungată, ca răsplată pentru smerenia sa (v. *III Regi*, 3/12-14).

Demonul îndoielii promovează înșelarea demonicească

Visele, așadar, sunt o modalitate curentă de comunicare între Dumnezeu și om. În mod firesc, se pun însă două întrebări:

1. Care vise sunt de la Dumnezeu, și care nu?
2. Este încălcată prin această modalitate de comunicare voința conștientă și liberă a omului?

La prima întrebare s-a răspuns, deja, parțial, când s-a arătat cum credința lui Avraam, a lui Iacov, a lui Samuel și a lui Iosif au fost mai presus de îndoiala lor, privind eventuala înșelare de la diavolul. S-ar mai putea adăuga că, fiind vorba de o lucrare dumnezeiască, în mod sigur Dumnezeu adaugă la credința din fire a omului darul credinței și puterea de a nu se îndoii. Altminteri, omul nu ar putea niciodată doar cu propriile sale puteri și cu credința din fire să se

raporteze în mod corect la Adevăr. Dimpotrivă, Dumnezeu deschide mintea celor ce primesc proorociile și le sporește darul credinței. Astfel, despre proorocul Daniel se relatează că, urmare rugăciunilor sale fierbinți, este întâmpinat de îngerul Gavriil, care i-a grăit zicând: «*Daniele, chiar acum am sosit ca să-ți deschid mintea*» (Daniel, 9/22).

A doua întrebare se leagă de argumentele formulate de necredincioși pentru întărirea obiecțiilor privind «*încălcarea voinței libere a sfintei Virginia*», «*sinergia voinței lui Dumnezeu și a omului*» și presupusele «*sfaturi bune pe care le-ar da diavolul*». Dacă am accepta aceste ipoteze, va trebui să admitem că toate visele prezentate mai sus, culese din sfânta Scriptură, sunt mostre de încălcare flagrantă a voinței libere a omului de către Dumnezeu, și, eventual, de înșelare demonică. Apelând la starea onirică a omului și folosind-o, Dumnezeu Se lasă acuzat, în mod conștient, de atitudine dictatorială și de sperjur. În aceste circumstanțe omul pare a fi manevrat ca o marionetă care urmează să execute orbește niște îndemnuri primite în stare de transă hipnotică și cărora nu li se poate împotrivi. Ar reieși, totodată, că Dumnezeu alege în mod special această cale, când omul este doborât de somn, pentru ca să-și impună fără replică voința Sa. Cei care confundă libertatea cu libertinajul se vor întreba retoric: „*unde mai este voința liberă, promisă de Dumnezeu?*“. Ei se tem că vor pierde partea ce le revine din «*sinergia voinței lui Dumnezeu și a omului*» fără a se întreba mai întâi dacă și-au dobândit demnitatea de a colabora direct cu Dumnezeu, căci «*Dumnezeu, celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har*» (I Petru, 5/5).

Dacă se tem, pot fi liniștiți.

Întâi, Dumnezeu are și alte metode de comunicare în care voința liberă a omului nu poate fi pusă la îndoială. Dimpotrivă, Dumnezeu e nespus de cooperant și de concesiv cu cei drepti. Avraam, spre exemplu, reușește să obțină de la Dumnezeu prin dialog o micșorare tenace și consistentă a numărului de oameni drepti prin care s-ar fi putut salva, condiționat, cetatea Sodomei: de la 50 la 45, apoi la 40, apoi la 30, apoi la 20 și, în fine, la 10. Dar, din păcate, nu s-au găsit nici măcar zece drepti prin care să se salveze cetatea Sodomei (v. *Facerea*, 18/23-33).

Apoi, Dumnezeu propune, nu impune. Cei care au primit visele puteau foarte bine să creadă în ele sau nu. Tot așa este și în ce privește comunicările primite de oameni prin sfânta Virginia: nimeni nu impune cu forța ca ele să fie crezute. Însă dacă tot pretindem că sfânta Scriptură este de la Dumnezeu și dacă, citind în ea, găsim că Dumnezeu comunică omului și prin starea de somn, nu numai prin cea de veghe, va trebui să admitem că argumentele de genul: «*Somnul în care cădea Virginia încalcă voința liberă a omului*», sunt infantile, tendențioase și, până la urmă, false.

Denigratorii sfintei Virginia au atacat cu precădere starea ei de neparticipare activă la comunicările Domnului, numind-o „*posedare*“ și afirmând că este nefiresc ca Dumnezeu să adoarmă – fie și temporar – conștiința unui prooroc. Demonul îndoielii nu ezită s-o acuze pe sfânta Virginia că promovează, chiar și indirect, „*înșelarea demonicească*“.

Sfânta Scriptură consemnează însă exemple întru totul similare. Sfântul prooroc Iezechiel afirmă despre sine că, fiind căzut cu fața la pământ și auzind glas (de la cineva necunoscut!), a intrat în el un duh (v. *Iezechiel*, 2/2; 3/24) care l-a sculat în picioare și l-a avertizat să-l asculte și să nu fie îndărătnic. Apoi, duhul l-a obligat să mănânce o hârtie (v. *Iezechiel*, 3/3), l-a ridicat (v. *Iezechiel*, 3/12), l-a luat și l-a dus la Tel-Aviv (v. *Iezechiel*, 3/14), unde a rămas șapte zile în extaz. Și aceasta a fost o „*posedare*“ de la acel duh?

Filip este purtat cu trupul de Duhul Domnului și mutat din fața famenului etiopian până la Azot (v. *Faptele Apostolilor*, 8/39-40). O altă „*posedare*“? A fost Filip rugat să-și dea acordul pentru această „*mutare*“?

Tot sfânta Scriptură ne arată că diverse alterări ale simțurilor și, în particular, pierderea conștiinței de sine, sunt stări fiziologice firești, care apar și însoțesc evenimente exterioare suprafirești, cum ar fi apropierea fizică de Dumnezeu, vederea strălucirii Sale sau simpla auzire a vocii Sale.

Proorocul Daniel mărturisește (v. *Daniel*, 10/8) cum o vedenie dumnezeiască îl slăbește de puteri. Tot Daniel, relatând despre o vedenie cu înger, își descrie emoția puternică ce însoțește propriile simțiri, astfel: «*Și când vorbea cu mine, stam înmărmurit cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia, ediția 1998);

«*Și când vorbea cu mine, stam aiurit, cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia, ediția 1944);

«*Și când vorbea cu mine, am căzut în letargie, cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia T.O.B., ediția LE CERF, 1992);

«*Și pe când el vorbea cu mine, eram într-un somn adânc, cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia Holy Bible, ediția 1901);

«*Și pe când vorbea cu mine, stam uluit, cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia, ediția IL CERCHIO, 1990).

Toate versiunile de mai sus, deși prezintă diferențe de nuanță substanțiale, sugerează că proorocul intra într-o neobișnuită detașare care trece, în interpretarea traducătorilor, de la registrul minor (uluire) la disponibilizarea totală (somm adânc, letargie). Proorocul devine de-a dreptul un simplu „*vas*“ care se oferă spre a fi umplut cu hrana duhovnicească ce va fi apoi dăruită oamenilor. Poate fi atunci imputată starea sa de participare pasivă, cu termeni tendențioși, precum „*încălcarea a voinței libere*“ sau, de-a dreptul, cu „*posedare*“? Până la urmă, adevărații prooroci își exprimau voința liberă printr-o totală disponibilizare anticipată, expresie a dăruirii și a dragostei lor de Dumnezeu. Acest gest unic devenea expresia acceptării perene, definitive chiar, de a fi servi ascultători întru totul față de Dumnezeu. A le cere mai mult înseamnă a propune cu îndrăzneală imixtiunea lor în cuvântul lui Dumnezeu și, în

consecință, alterarea acestuia. Această alternativă este însă întru totul inacceptabilă, căci proorocul care și-ar permite așa ceva ar fi automat decăzut din drepturi în categoria proorocilor mincinoși. Despre ce „*voință liberă*“ poate fi vorba atunci când urmează a se vesti poporului o proorocie? Atât ea, cât și sus-amintita „*sinergie de voință*“ rămân simple juxtapuneri de cuvinte, care exprimă retorica ieftină, speculativă și sforăitoare a celor care au curajul de a se război cu Însuși Dumnezeu.

Responsabilitatea primirii mesajelor de către prooroci este atât de mare încât lasă uneori urme adânci în starea firească de echilibru a primitivului: «*Și eu, Daniel, am fost istovit de puteri și am căzut bolnav câteva zile*» (Daniel, 8/27). Slăbiciunile acestea sunt, așadar, interioare, intrinseci firii omenești. Ele nu vin din exterior, ci se constituie ca o formă reflexă de apărare față de impresia adâncă, produsă de măreția Persoanei dumnezeiești, Care aduce mesajul. Dimpotrivă, tocmai această Persoană este Cea Care întărește și reabilitează psihic și fizic pe cel afectat. Dumnezeu lucrează asupra proorocilor Săi ștergând slăbiciunile lor și împlinindu-le cu tărie lipsurile trupești.

Spre exemplu, un caz tipic de afazie, întâlnit la proorocul Daniel («*Și pe când grăia cu mine astfel de cuvinte, mi-am întors privirea spre pământ și am rămas ca un mut*»), este vindecat îndată de către înger: «*Acela Care avea înfățișarea Fiului Omului S-a atins de buzele mele; atunci am deschis gura mea și am grăit. [...] S-a atins iarăși de mine [...] și mi-a dat tărie*» (Daniel, 10/15-19).

Proorocul Isaia se crede pierdut pentru că L-a văzut cu ochii pe Domnul Savaot, dar primește în templu curățirea păcatelor sale și este întărit de unul din serafimi, care-i apropie de buze un cărbune aprins, luat cu cleștele de pe jertfelnic (v. *Isaia*, 6/7).

Preotul Zaharia rămâne mut, ca o consecință directă a propriilor sale slăbiciuni: frica (v. *Ev. Luca*, 1/12) și puținătatea credinței (v. *Ev. Luca*, 1/18). El continuă însă să proorocească mai departe prin semne (v. *Ev. Luca*, 1/22), și abia după ce scrie pe tăbliță numele fiului său, Ioan, «*îndată i s-a deschis gura și limba și vorbea binecuvântând pe Dumnezeu*» (Ev. Luca, 1/63). Sfânta Scriptură arată prin cuvintele: «*toți s-au mirat*» (Ev. Luca, 1/63) și «*frica i-a cuprins pe toți care locuiau împrejurul lor*» (Ev. Luca, 1/65) că starea particulară de pierdere a integrității psihice la Zaharia (afazie, vindecată apoi din exterior prin voia Domnului) se constituie ea însăși într-un mesaj ceresc de avertisment, care ilustrează nu numai puterea lui Dumnezeu și pedeapsa pe care El o îngăduie pentru necredință, dar mai ales fragilitatea „*vaselor*“ alese de Dumnezeu, adică a proorocilor prin care Domnul Își comunică voința Sa. Nu prin demnitatea preoțească a primitivului se legitimează mesajele transmise de către Dumnezeu și nici prin elocvența de limbaj a proorocului care vestește poporului cuvântul lui Dumnezeu, ci prin însăși puterea lui Dumnezeu, care se evidențiază prin contrast cu slăbiciunile și stângăciile „*vaselor*“ Sale proorocești. În cazul de față, amuțirea și apoi tăcerea prelungită, impusă preotului Zaharia ca o consecință firească a propriilor sale îndoieli, este mai convingătoare decât orice strigăt de bucurie sau de uimire.

Moise, care era gângav, vorbea poporului prin gura fratelui său, Aaron, așa cum hotărâse Domnul: «*Va grăi el poporului în locul tău, vorbind pentru tine, iar tu îi vei fi grăitor din partea lui Dumnezeu*» (Ieșirea, 4/16).

Proorocul Ieremia, fiind încă tânăr, încearcă să fugă de chemarea la proorocie: «*O, Doamne Dumnezeule, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr*» (Ieremia, 1/6). Domnul însă îl întărește investindu-l cu darul proorociei: «*Eu sunt cu tine ca să te izbăvesc. [...] Și Domnul mi-a atins gura și mi-a zis: „Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta!“*» (Ieremia, 1/8-9).

Despre ce „*participare conștientă*“ mai poate fi vorba chiar treaz fiind, când proorocului i se pune în gura sa hrana din cer, cuvântul Domnului? El trebuie doar s-o primească și s-o împartă, proaspătă și fierbinte, oamenilor. Ca și în starea de vis, contribuția personală a proorocului aflat în trezie (exceptând dăruirea sa anticipată, totală și fără rezerve de îndoială în suflet) este irelevantă.

A dat vreodată diavolul sfaturi bune?

S-a mai adus aici ca argument, în eventualitatea admiterii (ca ipoteză posibilă) posedării de către diavol a celor ce nu sunt în stare de veghe, că diavolul ar putea „*da sfaturi bune, în aparență, până l-a făcut pe om să aibă încredere în el*“. Apoi, pentru a ilustra caracterul înșelător al acestei conduite de circumstanță, s-a amintit o povestire din Pateric, care susține această teză.

Să observăm însă că dacă acceptăm această paradigmă, atunci disimularea din comportamentul diavolului va fi în mod obligatoriu o manevră temporară. Până la urmă, pentru a culege roadele osteneții sale, diavolul tot „*își va da arama pe față*“. Mai devreme sau mai târziu el va exploata în mod vizibil și nemilos roadele înșelăciunii sale. Spre exemplu, diavolul mândriei se dezlănțuie crunt asupra celor șapte fii ai arhierelui Scheva, care cutreierau lumea și care au încercat fără trimitere să scoată demoni în numele Domnului: «*Și sărind asupra lor omul în care era duhul cel rău și, biruindu-i, s-a întăritat asupra lor; încât ei au fugit goi și răniți din casa aceea*» (Faptele Apostolilor, 19/13-16).

Dacă ar fi altfel, adică dacă diavolul s-ar limita la a da sfaturi bune în mod perpetuu, atunci el s-ar transforma fără voie în cel mai longeviv și mai neobosit apostol al lui Hristos. Acest lucru este însă inacceptabil: «*Dacă satana scoate pe satana, s-a dezbinat în sine; dar atunci, cum va dăinui împărăția lui?*» (Ev. Matei, 12/26). Or, în cazul

proorociei de la Pucioasa (în cei cincizeci de ani de propovăduire neîntreruptă a cuvântului lui Dumnezeu, prin care se promovează roadele pocăinței și ale umilinței, lepădarea de sine, sfintele Taine, duhul de biserică, preacinstirea Maicii Domnului, cinstirea sfinților, a sfintei cruci și a sfințelor icoane, respectul față de preoție, iubirea de Dumnezeu și de aproapele, împărăția cerurilor și a doua venire a lui Hristos) nu apare nici cel mai mic accent reverberant, nici o inflexiune în linia neabătută pe care merge lucrarea de propovăduire tenace a adevărilor creștine fundamentale, în versiunea lor genuină, prin trăirea autentic creștină a celor care împlinesc cuvântul lui Dumnezeu: «*îi veți cunoaște după roadele lor*» (Ev. Matei, 7/16).

Să mai așteptăm câțiva ani? Detractorii pretind că nu e nevoie, ei afirmând, fără să demonstreze, că înșelarea diavolului e cât se poate de evidentă. Cu ce ochi pizmași au văzut ei acest lucru? Este aici dezvăluită mai degrabă neputința celor ce se simt părăsiți de către Dumnezeu din cauza păcatelor lor. Ei nu admit că Duhul lui Dumnezeu suflă unde voiește, alegând temple curate și împodobite, oameni sfinți în care să Se sălășluiască. Pentru ei se potrivește acel proverb: „*Vulpea care nu ajunge la struguri, zice că sunt acri*”.

Cât să mai așteptăm, așadar, până ce presupusa înșelăciune a diavolului își va arăta concret și la vedere „*roadele*”, pentru ca să le putem da, în sfârșit, dreptate celor care astăzi calomniază gratuit cuvântul lui Dumnezeu și pe sfânta Virginia?

Proorocii vor lua plată de prooroci

În mod sigur, proorocii din toate timpurile au fost mereu neînțeleși, marginalizați, prizoniți, dar au rămas, în același timp, de nestăvilat, căci ei nu lucrau singuri, ci Duhul lui Dumnezeu lucra peste ei și prin ei: «*Cuvântul Domnului s-a prefăcut în ocară pentru mine și în batjocură zilnică [...], dar iată, era în inima mea ceva ca un fel de foc aprins, închis în oasele mele, și eu mă sileam să-l înfrânez, și n-am putut*» (Ieremia, 20/9);

«*Iată, vasul Meu (sfânta proorociță Virginia – n.r.) are să călătorească astăzi la doctor. Acum se va scula, și are să plângă amar de durerea ce o suferă din cauza loviturilor ce le-a primit în tren. A fost lovită peste cap cu pumnii, peste gură cu palmele, peste plămâni, coastele îi sunt aproape frânte, căci a fost târâtă pe jos și au băgat-o într-o cameră la gară, și acum o duc la doctori. Dar ferice de ea, că mare plată va lua în împărăția Mea, când voi veni, căci va fi printre proorocii Mei*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 aprilie/4 mai 1958).

Dar proorocii vor lua plată de prooroci: «*Cine primește prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua, și cine primește un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua*» (Ev. Matei, 10/41).

Din exemplele date mai înainte reiese cu prisosință că Dumnezeu îngăduie ca aleșii Săi, proorocii, să treacă prin stări speciale, suprafirești sau chiar nefirești dacă e cazul, pentru a-i transforma din vase fragile în vase trainice, nevulnerabile, capabile să îplinească exact și deplin misiunea de vestire a cuvântului lui Dumnezeu.

În ceea ce o privește pe sfânta Virginia, ținând seama și de împrejurările istorice și politice în care s-a dăruit Domnului ca vas de proorocie, era necesar să se facă o distincție netă între duhul omului și Duhul lui Dumnezeu. Chiar și așa, mulți neîncredători se îndepărtau clătănind din cap. Dacă proorociile rostite prin sfânta Virginia s-ar fi făcut în stare de veghe, vasul lui Dumnezeu ar fi fost sfărâmat în bucăți, cu furie revoluționară. Dar așa, curiozitatea, neîncrederea și misterul i-au temporizat pe călăi, care au ales calea experimentului. Aici ei au excelat prin ingeniozitate malefică, supunând-o pe sfânta Virginia la teste dureroase și înjositoare; dar Dumnezeu a întărit vasul Său în aceste încercări tocmai prin detașarea lui în extrasenzorial. A fost soluția unică pentru a o păstra pe sfânta Virginia în viață atunci și acolo unde imaginația diabolică a călăilor securiști se desfășura în voie, dezlănțuită.

Așadar, unicitatea soluției a impus o cale neobișnuită pentru a se ajunge la ea: vasul ales pentru proorocie a fost scos complet din mocirla lumii pentru a străluci ca soarele. Deși „*vas de cinste*”, ales din pântecul maicii sale, el a lăsat cinstea întreagă „*Olarului*”, neoprindu-și nimic pentru sine. Pe noi însă nu ne împiedică nimic ca să apreciem jertfelnicia ei și roadele lucrării ei profetice. Mai mult chiar, să o cinstim fără rezerve, așa cum o facem și cu ceilalți prooroci amintiți în argumentația de mai sus.

Adevărul, demonstrat matematic

1. Întotdeauna când Domnul proorocea prin sfânta Virginia, ea avea capacitatea senzorială protejată prin pronia dumnezeiască primind un somn adânc, asemănător celui pe care-l primise Adam atunci când Dumnezeu a făcut-o din el pe Eva. Ca ființă umană, sfânta Virginia era detașată senzorial de lumea materială. De aceea:

Prin sfânta Virginia nu vorbea omul!

2. Diavolul nu s-a putut folosi din roadele vorbirii proorocești a sfintei Virginia, deoarece această vorbire purta în sine atributele dumnezeirii:

a. Învățătura cerească (adâncă, consistentă, coerentă și canonică): «*Asemenea este împărăția cerurilor, omului care a semănat sămânță bună în țarina sa*» (Ev. Matei, 13/24);

«Iubiții mei copilași, cu dragoste sfântă vă împărtășesc cuvinte de la Duhul Sfânt și învățături spre folosul mântuirii sufletelor voastre» (citată din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

b. Iubirea paternă (blândă, caldă, plină de dor pentru mântuirea omului): «Eu sunt Păstorul Cel bun. Păstorul Cel bun Își pune sufletul pentru oile Sale» (Ev. Ioan, 10/11);

«Domnul v-a iubit pe voi mult de tot, că nu a fost vreodată iubire asemănătoare cu a Lui pentru cei mai mici ai Lui» (citată din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

c. Spiritul profetic (înălțător, transcendent, eshatologic): «Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului» (Ev. Matei, 25/13);

«Îndreptați-vă spre voile Domnului și spre sfințenie, ca El să vă îmbrace cu putere de sus și să-Și poată Domnul împlini planul Său cu voi» (citată din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

d. Iconomia suprafirească (precisă, înțeleaptă, echilibrată): «Cine este iconomul credincios și înțelept pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale ca să le dea la vreme partea lor de grâu? Fericită este sluga aceea pe care, venind stăpânul, o va găsi făcând așa» (Ev. Luca, 12/42-43);

«Nimeni din voi să nu caute folosul său, ci unul altuia sluiți cu dragoste, ca să aveți parte de truda voastră» (citată din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

e. Cumințenia îngerească (precaută, dulce, diafană): «păziți-vă de aluatul fariseilor» (Ev. Marcu, 8/15);

«Iar tu, copil cuminte, ce stai cu luare-aminte și cu frică în fața Domnului, de ce nu ajuți pe fratele tău care șade nepăsător?» (citată din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

f. Dăruirea jertfelnică (altruistă, universală): «Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer și care dă viață lumii» (Ev. Ioan, 6/33);

«Tot ce faceți, să faceți ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veți primi plata» (citată din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

g. Ineditul atemporal (original, constructiv): «N-am venit să stric legea, ci s-o împlinesc» (Ev. Matei, 5/17);

«Viața pe pământ e scurtă. Nu o pierde pe cealaltă, veșnică, pentru aceasta. Tu singur îți poți pregăti locul în cer, cât de frumos vrei să-ți fie» (citată din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

Dacă, prin absurd, am admite că diavolul a hrănit creștinătatea timp de cincizeci de ani cu atâtea învățături cerești, de mult împărăția lui s-ar fi dezbinat întru sine. De aceea:

Prin sfânta Virginia nu vorbea diavolul!

3. Din proorociile sfintei Virginia s-au folosit însă doar omul sfânt și Dumnezeu. Omul curat a primit o nouă confirmare a existenței lui Dumnezeu și a iubirii nemărginite pe care El o nutrește față de creația Sa. Dumnezeu a chemat prin cuvânt, a primit, și apoi a pecetluit cu darul credinței un popor nou, de fii credincioși, pe care l-a numit Noul Israel. Prin acesta El Și-a zidit Biserica-mireasă, Noul Ierusalim, care se pregătește asiduu, prin ascultare și curăție sfântă, de întâmpinare întru slavă a Împăratului Hristos, la cea de a doua Sa venire pe pământ: «Și iarăși va să vină cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit» (fragment din Crezul creștin). De aceea:

Prin sfânta Virginia vorbea Dumnezeu!

Cuvântul lui Dumnezeu este, așadar, al lui Dumnezeu, și este de la Dumnezeu, și este Dumnezeu, și Dumnezeu este Cuvântul: «Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine» (Apocalipsa, 1/8).

«O, vino, Doamne Iisuse!» (Apocalipsa, 22/20)